

ДЖУЛИЯ КУИН ПРИКАЗКА ЗА ДВЕ СЕСТРИ

Част 4 от „Блайдън“

Превод от английски: Ави, 2014

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Нед Блайдън изпусна тежка въздишка и погледна в двете посоки, преди да отвърже коня си от конюшнията. Да отбягваш три жени наведнъж си бе изтощителна работа.

Първата бе сестра му. Арабела Блайдън Блекууд, имаща непоколебимото мнение затова, как нейният брат трябва да живее своя живот, мнение, което тя не се стесняваше да сподели.

Бел бе обикновено съвършено мила и разумна личност, но изглежда смяташе, че статуса на омъжена жена ѝ даваше пълното право да го ръководи, въпреки че той бе, както често се налагаше да ѝ напомня, по-големия с година.

Ето и неговата братовчедка Ема, която бе, ако изобщо бе възможно, дори по-пряма и от Бел. Единствената причина, че тя не стоеше на едно място в настоящия му списък на *жени-които-да-бъдат-избягвани-на-всяка-цена* бе, че бе бременна в седмия месец и не можеше да се движи наоколо особено бързо.

Ако това, че Нед би избягал от бременна клатушкаща се жена го правеше лош човек, така да бъде. Неговият вътрешен мир си заслужаваше.

И накрая, той се срамуваше да го признае там бе и Лидия. Той изръмжа. След три дни Лидия щеше да бъде негова съпруга. И въпреки, че на практика нямаше нищо погрешно в нея, времето, прекарано с нея бе дълги странни паузи и непрестанно виране в часовника.

Не бе както си представяше брака, но трябваше да приеме, че това бе единственото, което можеше да очаква.

Той прекара последните осем сезона в Лондон, очарователен мъж, малко женкар, но не твърде много, че изнервени мамички да държат своите дъщери далеч от него. Той никога не бе избягвал брака, поне не съзнателно, не и през последните няколко години, както и да е... и все пак никога не срещна жена, която да събуди страст в него. Желание, да. Похот, повече от сигурно. Но истинска страст? Никога.

И така, когато той достигна почитаемата възраст от тридесет години, практичната страна на неговия ум взе превес и реши, че ако няма да се ожени по любов, поне би могъл да се ожени за земя.

На сцената се появява Лидия Торнтън.

Двадесет и две годишна, хубава руса коса, атрактивни сиви очи, прилично интелигентна и в добро здраве. А зестрата ѝ бе двадесет акра много хубава земя, граничеща с източните граници на Мидълууд, едно от по-малките имения на семейство Блайдън.

Двадесет акра не бяха много за мъж със семейство, което имаше разпръснати имоти из цяла южна Англия, но Мидълууд бе единственото парче земя, което Нед можеше действително да нарече свое. Останалото принадлежеше на баща му, графът на Уорт, докато не предаде богу дух и не остави титлата на своя син. И макар Нед да разбираше, че титлата бе негово рождено право и привилегия, той никак не бързаше да предяви претенции за правата и привилегиите, които идваха с нея. Той бе един от малкото в неговия кръг от познати, който всъщност харесваше своите родители. Последното, което искаше, бе да ги погребва.

Неговият баща в своята безкрайна мъдрост бе разбрал, че мъж като Нед има нужда от нещо, което да нарече свое и така на двадесет и четвъртия рожден ден на Нед той му прехвърли Мидълууд, едно от собственостите на графството. Може би бе заради елегантната къща, може би заради прекрасното езерце с пъстърва. Може би просто, защото бе негово, но Нед обичаше Мидълууд, всеки малък квадратен инч от него.

И така, когато му хрумна, че най-голямата дъщеря на неговия съсед бе вече достатъчно голяма, за да се омъжи... е... всичко изглеждаше да се нарежда чудесно.

Лидия Торнтън бе съвършено мила, със съвършена зестра, съвършено привлекателна, съвършено съвършена. Просто не съвършена за него. Но нямаше да е честно да използва това срещу нея. Той знаеше какво върши, когато ѝ предложи. Просто не предполагаше, че неговият предстоящ брак ще му напомня толкова много на примка, която пристяга шията му. Макар че, всъщност, положението не изглеждаше толкова отчайващо до тази последна седмица, когато трябваше да дойде в Торнтън Хал, за да празнува предстоящият брак със своето семейство и това на Лидия. Да не споменаваме петдесетте и

повече от най-близките техни приятели. Беше забележително колко много непознати можеше да срещне сред цялата тази групичка.

Беше повече от достатъчно, за да докара един мъж до лудост и Нед имаше подозрението, че ще бъде достоен кандидат за Бедлам, след като напусне селската църква тази неделя, след като е поставил семейният пръстен на своите предшественици на Лидиния пръст.

— Нед! Нед! — това бе пронизителен женски глас. Глас, който той познаваше твърде добре. — Не се опитвай да ми избягаш! Виждам те!

Триста дяволи. Това бе сестра му и ако всичко бе, както обикновено, това значеше, че Ема се клатушка заедно с нея, готова да продължи с конското, веднага щом Бел спре, за да си поеме дъх. И — мили Боже — утре майка му също щеше да бъде тук, за да допълни този ужасяващ триумвират. Нед изтръпна (съвсем истинско, физическо изтръпване) от тази мисъл. Той пришпори коня си в тръс (по най-бързия възможен начин, който можеше да си позволи толкова близо до къщата), планирайки да го превърне в пълнокръвен галоп, веднага щом нямаше опасност да нарани някого.

— Нед! — изкрещя Бел, очевидно незаинтересувана от обкръжение, достойнство и дори опасност, тъй като приближаваше, тичайки надолу по криволичещия, бабунест селски път.

Туп!

Нед затвори очите си в агония, докато дърпаше юздите на коня си, за да спре. Сега вече нямаше как да избяга. Когато отвори очи, видя Бел седяща в прахта, изглеждаща малко раздразнена, но не по-малко решителна от преди.

— Бел! Бел! — Нед погледна зад Бел, за да види братовчедка си Ема, клатушкаща се бързо, доколкото тялото ѝ, подобно на пате, ѝ позволяваше.

— Добре ли си? — попита Ема Бел, преди да се обърне към Нед и да го попита: — Тя добре ли е?

— Добре ли си? — погледна той към сестра си.

— Ти добре ли си? — контрира тя.

— Що за въпрос е това?

— Доста уместен, бих казала — отвърна Бел, сграбчвайки протегнатата ръка на Ема, почти събаряйки бременната жена, докато се изправяше на крака. — Избягваш ме цяла седмица.

— Тук сме едва от два дни, Бел.

— Е, чувството е като за цяла седмица.

Нед не можеше да не се съгласи. Бел му се намръщи, когато той не и отговори.

— Ще продължаваш ли да си седиш там, на коня, или ще слезеш да поговориш с мен като разумно човешко същество?

Нед обмисли това.

— Някак си е грубо — включи се Ема, — да си седиш на коня, докато две дами стоят на краката си.

— Вие не сте дами — промърмори той. — Вие сте роднини.

— Нед!

Той погледна Бел:

— Сигурна ли си, че не си се ударила никъде?

— Да, разбира се, аз... — сините очи на Бел се разшириха, веднъж, щом осъзна неговата загриженост. — Ами, всъщност глезена малко ме наболява и... — тя се прокашля за по-убедително, сякаш това щеше да помогне да докаже, че глезенът ѝ е изкълчен.

— Чудесно — кратко каза Нед. — В такъв случай, нямаш нужда от моята помощ — и с това пришпори коня си напред и ги остави зад себе си.

Може би беше грубо, но Бел бе негова сестра и трябваше да го обича, независимо от всичко. Още повече, тя щеше да иска да говорят за предстоящия му брак, а това беше последното нещо, което той би искал да обсъждат.

Той се насочи на запад, първо, защото това беше посоката, предлагаща най-лесният път за бягство, но също и защото скоро щеше да се намира в земите, които Лидия щеше да му донесе като зестра. Напомняне защо се жени може би бе точно това, от което имаше нужда, за да държи ума си в правилната посока. Това бяха прекрасни земи, зелени и плодородни с кокетно езерце и малка овощна градина.

— Ти обичаш ябълки — промърмори си под носа Нед. — Винаги си ги харесвал.

Ябълките са нещо хубаво. Ще бъде хубаво да си има овощна градина. Почти си заслужаваше да се ожени.

— Пай — продължаваше той. — Тарталети. Безкрайни пайове и тарталети. И ябълков сок.

Ябълковият сос е хубаво нещо. Много хубаво нещо. Ако можеше да продължи да приравнява брака си с ябълков сок, можеше и да си запази здравия разум поне през предстоящата седмица. Той примижа в далечината, опитвайки се да прецени колко му отне, за да достигне земята на Лидия. Не повече от пет минути яздене с кон и...

— Ехо! Ехо! Ехооооо!

О-о, чудесно. Друга женска.

Нед забави коня, оглеждайки се наоколо, докато се опитваше да разбере откъде точно идваше гласа.

— Насам! Моля ви помогнете!

Обърна се надясно и след това назад и веднага установи защо не бе забелязал момичето преди. Тя седеше на земята и той разбра защо не я бе забелязал веднага, нейният зелен ездачески костюм представляваше чудесен камуфлаж наред тревата и храстите, които я заобикаляха. Косата ѝ — дълга и светлокестенява бе издърпана назад по начин, който не би вдъхновил никой лондонски художник, но на нея тази конска опашка някак си ѝ отиваше.

— Добър ден! — отвърна тя, звучейки малко несигурно.

Той дръпна юздите и слезе без желание. Не искаше нищо повече от малко усамотение, за предпочитане на гърба на коня, яздейки сякаш го гони дявола през полята, но той беше джентълмен (независимо от начина, по който третираше сестра си) и не можеше да остави дама в беда.

— Всичко наред ли е? — попита меко, когато приближи достатъчно.

— Изкълчих си глезена, боя се — каза тя, докато се опитваше да си събуе ботушчето. — Разхождах се и... — тя погледна нагоре към него, премигна с големите си сиви очи няколко пъти и накрая каза: — О!

— О? — повтори той.

— Вие сте лорд Бъруик.

— Така си е.

В усмивката ѝ нямаше и следа от топло чувство.

Шарлот Торнтън се чувстваше като глупачка, а тя мразеше да се чувства като глупачка. Не че някой би бил очарован от чувството, предполагаше тя, но тя го намираще за особено дразнещо, а тя смяташе здравия разум за едно от най-ценните качества.

Тя излезе за разходка, стремейки се да избяга от тълпата, наречена гости, които бяха нахлули в дома ѝ за предстоящата сватба на нейната по-голяма сестра.

Тя не можеше да разбере защо Лидия се нуждае от петдесет души за свидетели и никога нямаше да разбере. А това дори не бяха всички, които се очакваха да присъстват на самата церемония.

Но Лидия настояваше, или по-точно, тяхната майка настояваше и така не само тяхната къща бе запълнена до гредите, но и тези на техните съседи, както и всяка странноприемница в околността. Шарлот бе на път да си загуби ума. И така преди някой да бе успял да я впримчи отново и да я моли за съдействие в някакви си ужасно важни дела, като да се увери, че най-добрият шоколад е занесен на дукесата на Ашбърн, тя си навлече костюма за езда и офейка.

Само че, когато отиде в конюшните установи, че конярите са дали кобилата ѝ на един от гостите. Те настояваха, че майка ѝ им е разрешила да го направят, но това не помогна особено да развидели мрачното настроение на Шарлот. Така че тя пое пеша топуркайки надолу по селския път, търсеца единствено и само малко благословени мир и тишина и тогава стъпи в къртичина дупка. Още не бе паднала и вече знаеше, че си е изкълчила глезена. Вече се подуваше в ботуша и за да бъде пълна картинката, тя бе обула ботушките, които трябва да дърпа, за да събуе, а не онези с крехките черни каишки, които значително щяха да я улеснят.

Единственото хубаво нещо тази сутрин бе, че не валеше, макар че с нейния късмет, а и да не се споменава сивото небе над главата ѝ, тя не разчиташе това да продължи дълго. За капак нейният спасител бе не някой друг, а Едуард Блайдън, виконт Бъруик, мъжът, който се очакваше да се омъжи за сестра ѝ след нищо и никакви три дни. Според Лидия той бе абсолютен женкар и абсолютно безчувствен за нежните женски чувства.

Шарлот не беше съвсем сигурна какво точно представляват нежните женски чувства и всъщност дълбоко се съмняваше, че тя самата има подобни, но все пак това не говореше добре за виконта. В описанието на Лидия той изглеждаше малко груб и същевременно арогантен. Изобщо, най-неподходящият тип за спасяване на дама в беда. А и със сигурност изглеждаше като женкар. Шарлот може и да не беше романтична мечтателка като сестра си, но това не я правеше

сляпа за мъжкия вид и поведение. Едуард Блайдън, или Нед, както беше чула сестра си да го нарича, притежаваше най-звездно сините очи, които тя някога бе виждала на човешко лице. На всеки друг те биха изглеждали твърде женствени (особено с тези греховно дълги и черни мигли), но Нед Блайдън бе висок, с широки рамене и всеки можеше да разбере, че под неговите сако и бричове е жилав и атлетичен, дори и някой, който не гледаше натам, което тя със сигурност *не правеше*. Е, добре де, правеше точно това. Но как иначе? Той се извисяваше над нея като някой бог на отмъщението, неговият могъщ силует спираше и малкото слънце на небето.

— А, да — каза той, някак си, твърде съсредоточено според нея — Каролайн.

Каролайн? Те бяха представени един на друг само някакви си *три пъти*.

— Шарлот — процеди тя.

— Шарлот — повтори той, достатъчно разумен, за да покаже виновна усмивка.

— Има и Каролайн — честността я караше да каже. — Тя е на петнадесет.

— Предполагам, твърде млада, за да се разхожда сама.

Намеквайки, че тя самата е твърде млада. Очите ѝ се присвиха от очевидния сарказъм в гласа му.

— Карате ли ми се?

— Не бих си го и помислил.

— Защото *аз не съм* на петнадесет — каза тя предизвикателно, — и излизам на разходки сама непрекъснато.

— Сигурен съм в това.

— Е, не се разхождам много често — призна си, някак си омилоствивена от неговата мека ирония. — По-скоро яздя.

— Тогава защо не яздите сега? — попита я коленичейки до нея.

Тя усещаше как устните ѝ се извиват в недоволно изражение.

— Някой ми взе кобилата.

Веждите му се извиха:

— Някой?

— Гост — изръмжа тя.

— А-а — каза той със симпатия. — Има ги доста тези дни.

— Като нашествие на скакалци — отвърна Шарлот, преди да осъзнае, че бе непростимо груба към мъж, който до момента изобщо не се доказваше като неприятния грубиянин, който сестра ѝ бе обрисувала, че е. А и тези скакалци според нея, все пак бяха негови гости.

— Съжалявам — каза тя бързо, поглеждайки го колебливо.

— Недейте — отговори той. — Защо мислите *съм навън* да яздя? Тя премигна.

— Но това е вашата сватба.

— Да — каза той сухо, — нали?

— Ами, да — отговори тя, макар да знаеше, че въпроса му бе риторичен, — така си е.

— Ще ти издам малка тайна — каза и леко, докосвайки ботушите ѝ. — Може ли?

Тя кимна, стараяйки се да не трепва, когато той издърпа ботуша от крака ѝ.

— Сватбите — заяви, — са за жените.

— Човек би си помислил, че трябва да има *поне* един мъж — отвърна му.

— Така си е — промълви, като най-накрая успя да смъкне ботуша. — Но наистина, какво повече се очаква от младоженеца, освен да бъде там на време и да каже „ДА!“?

— Трябва и да предложи.

— Пфу — той издаде пренебрежителен звук. — Това изисква едва един миг и освен това е направено месеци преди събитието. Докато времето за сватбата наистина настъпи, човек трудно може да си го припомни.

Шарлот знаеше, че думите му са верни, не че някой си бе правил труда да ѝ предложи, но когато бе попитала Лидия какво ѝ е казал виконта, когато я е помолил да се омъжи за него, тя просто въздъхна и каза: „Не си спомням. Нещо абсолютно обикновено, сигурна съм.“

Шарлот предложи една съчувствена усмивка на своя бъдещ зет. Лидия никога не бе говорила добро за него, но той наистина изобщо не изглеждаше лош тип. Всъщност тя по-скоро го приемаше за свой съмишленик, все пак и двамата бяха избягали от Тортнън Хал в търсене на мир и спокойствие.

— Не мисля, че сте го счупила — каза ѝ, леко натискайки глезена ѝ с пръсти.

— Сигурна съм, че не съм. До утре ще бъде по-добре, убедена съм.

— Нима? — Нед изви угълчето на устните си в подозрение. — А аз съм убеден, че няма. Ще мине поне седмица преди да сте в състояние да ходите, без да ви е некомфортно.

— Не и седмица!

— Е, може би не. Със сигурност не съм лекар. Но ще куцукаш известно време.

Тя въздъхна, дълга въздишка:

— Ще изглеждам зашеметяващо като шаферка на Лидия, не мислиш ли?

Нед не знаеше, че тя е в позицията на шаферка, всъщност той не обръщаше особено внимание на детайлите около сватбата. Но беше доста добър да се преструва, че проявява интерес, така че кимна учтиво и промърмори нещо без особен смисъл и се опита да не изглежда особено изненадан, когато тя заключи:

— Може би сега няма да ми се налага да го правя! — тя гледаше към него осезаемо развълнувана, сивите ѝ очи се разшириха сияещо. — Мога да го прехвърля на Каролайн и да се скрия отзад.

— Отзад?

— В църквата — обясни тя. — Или отпред. Не ме интересува. Но може би сега няма да участвам в тази сбъркана церемония. Аз... О! — докосна устата си с ръка, а бузите и почервеняха. — Съжалявам. Това е *твоята* сбъркана церемония, нали?

— Достатъчно сбъркана, за да призная — каза той, не в състояние да прикрие искрица забавление от лицето си. — Да.

— Роклята е жълта — изтърси тя, сякаш това обясняваше всичко.

Той погледна към нейния зелен костюм за езда, убеден че никога няма да схване логиката на женския мозък.

— Извини ме?

— Ще трябва да нося жълта рокля — каза му тя. — Сякаш това, че ще трябва да седя по време на цялата церемония не е достатъчно, Лидия ми избра жълта рокля.

— Ааа, защо церемонията ще бъде толкова изтощителна? — попита Нед, внезапно почувствал се застрашен.

— Лидия знае, че изглеждам зловещо в жълто — каза Шарлот, игнорирайки напълно въпроса му. — Като болна от чума. Паството ще избяга с писъци от църквата.

Нед би трябвало да се притеснява от мисълта, че сватбата му може да се превърне в масова истерия, вместо това той се обезпокои, че намира картинката за доста успокояваща.

— Какво не е наред с церемонията? — попита той отново, поклащайки глава, напомняйки си, че тя не бе му отговорила.

Обръщайки му малко внимание, тя присви устни, докосвайки глезена си.

— *Не си ли виждала програмата?*

— Ами, не — нещо, което започна да подозира, бе грешка.

Тя го погледна, големите ѝ сиви очи излъчваха съжаление към него.

— Трябваше да го направиш — бе всичко, което каза.

— Мис Тортнън... — каза той, използвайки най-строгия си глас.

— Много е дълга — отвърна му — и ще има птици.

— Птици? — като ехо повтори той, докато цялото му тяло се разтнесе от спазми на кашлица.

Шарлот изчака, докато отново стане годен за разговор, преди лицето ѝ да добие подозрително невинно изражение и попита:

— Не знаеше ли?

Той откри, че е неспособен да направи каквото и да е друго, освен да се намръщи. Тя се разсмя, мек и музикален звук, след това изтърси:

— Изобщо не си, какъвто Лидия те описваше.

Е, *това* вече беше интересно.

— Не съм ли? — внимателно попита с мек глас.

Тя преглътна и той можеше да каже, че тя със сигурност съжالياва за непредпазливия си език. Все пак трябваше да каже нещо, за да се измъкне от ситуацията и той я изчака търпеливо, докато тя не продължи:

— Всъщност тя не казва много, което ме накара да си мисля, че си малко резервиран.

Той седна на тревата до нея. Беше доста по-приятно да бъде в нейната компания, отколкото да е в непрекъснатото внимание на тълпата в Тортнън Хал.

— И как достигна до това заключение? — попита той.

— Не знам. Предполагам, че просто съм си представяла, че ако не си толкова резервиран, разговорите ви щяха да са по... — тя се намръщи — Как да кажа?

— Разговорливи?

— Точно! — тя се обърна към него с изключително слънчева усмивка и Нед осъзна, че затаява дъх. Лидия никога не му се бе усмихвала така. Дори по-лошо, той никога не е искал тя да му се усмихне. Но Шарлот Тортнън... е, на този свят имаше жена, която знае как да се усмихва. Беше на устните ѝ, в очите ѝ, сияеща от самата ѝ кожа. По дяволите, сега тази усмивка пропълзвяваше в него, надолу до зони, които никога не бива да бъдат докосвани от усмивката на снахата на един човек.

Той би трябвало да стане веднага, да намери някакво извинение и незабавно да я върне в Тортнън Хал... всичко, за да спре тяхното малко интервю, защото нямаше нищо по-неприемливо от това да желаеш снаха си, а тя щеше да е точно това за него след точно три дни.

Но неговите извинения щяха да бъдат доста прозрачни, при положение, че тъкмо ѝ беше казал, че не желае нищо по-силно от това да избяга от предсватбените приготовления.

Да не споменаваме факта, че някой зони на тялото, които дори не трябва да се назовават пред дама, се държаха по начин, по който биха били твърде видни, ако човек се изправи. И така, той просто реши да се наслаждава на компанията ѝ, при положение, че не се бе наслаждавал на компанията на никой, откакто бе пристигна преди два дена. По дяволите, тя беше първата, която не се опитваше да го поздрави, или както сестра му и братовчедка му, да се опитва да му казва как да живее живота си.

Истината бе, че той намираще Шарлот Тортнън за очарователна и след като беше сигурен, че реакцията му към нейната усмивка бе стряскащо-веднъж-в-живота явление... да не споменаваме, че не беше опасно, просто потенциално излагащо... е, нямаше нищо лошо да продължат своята беседа.

— Точно така — продължаваше тя, очевидно в пълно неведение за неговото затруднение. — И ако твоите разговори с нея бяха по-разговорливи, предполагам, тя щеше да има повече, за каквото да ми разказва.

Нед по-скоро смяташе, че е хубаво това, че неговата бъдеща съпруга не бе склонна към недискретни разговори. Точка за Лидия.

— Вероятно — каза той, малко по-остро, отколкото искаше, — тя не обича празни приказки.

— Лидия? — изсумтя Шарлот. — Едва ли. Тя винаги ми казва всичко за...

— За какво?

— Нищо — каза тя бързо, но избягваше да срещне погледа му.

Нед знаеше, кога не трябва да притиска. Каквото и да бе на път да каже тя, то не беше комплимент за Лидия и ако имаше нещо, което вече знаеше за Шарлот Торнтън, то бе, че тя е лоялна, когато трябва. И нямаше да разкрие никаква тайна за сестра си.

Забавно. Дори не би си и помислил, че жена като Лидия би могла да има тайни. Тя винаги изглеждаше толкова... приветливо скучна. В интерес на истината, точно това го убеди, че бракът с Лидия няма да е чак такова усилие. Ако човек не обича жена си, поне можеше да бъде сигурен, че тя няма да го безпокои.

— Смяташ ли, че е безопасно да се върнем? — попита Нед, показвайки с глава посоката към Тортън Хал. Много повече предпочиташе да стои тук с Шарлот, но предполагаше, че не би било особено прилично да оставя в нейната компания твърде дълго. Освен това, сега се чувстваше доста по-... спокоен и предполагаше, че ще може да се изправи, без да се излага. Не че невинност като Шарлот би предположила или знаела какво значи мъж да има издатина в бричовите си.

— Безопасно? — повтори тя.

Той се усмихна:

— От нашествието на скакалците.

— О — лицето ѝ помръкна. — Съмнявам се. Мисля, че майка е приготвила някаква закуска за дамите.

Той се усмихна широко:

— Чудесно.

— За теб, може би — отговори тя. — Мен най-вероятно ме очакват.

— Шаферката? — попита той със зла усмивка. — Със сигурност те очакват. Всъщност, най-вероятно не могат да започнат без теб.

— Пепел ти на устата. Ако са достатъчно гладни, може и да не забележат, че ме няма.

— Гладни, а? А аз си мислех, че жените ядат колкото птички.

— Това е само за пред мъжете. Когато не сте наоколо ние пощуряваме за шоколад и шунка.

— Едновременно?

Тя се разсмя, богат, музикален звук.

— Ти си доста забавен.

Той се наведе към нея с опасно изражение.

— Не знаеш ли, че не се предполага да наричаш един женкар забавен?

— О, не е възможно да е такъв — каза му пренебрежително.

— И защо смяташ така?

— Жениш се за сестра ми.

Той вдигна рамене:

— Женкарите също се женят, понякога.

— Не за Лидия — отвърна тя с изсумтяване. — Тя ще бъде възможно най-лошият избор за женкар. — Тя погледна към него с една от онези нейни слънчеви усмивки. — Но ти няма за какво да се тревожиш, защото очевидно си един изключително чувствителен мъж.

— Не мисля, че някога досега съм бил наричан чувствителен от жена — провлече той.

— Мога да те уверя, че го казах като огромен комплимент.

— Мога да видя, че е така — промърмори той.

— Здравият разум изглежда лесна работа — продължи тя, наблягайки на думите с жест на ръката. — Не мога да разбера защо повече хора не го притежават.

Нед се изсмя, въпреки волята си. Това беше мисъл, която той споделяше, макар и никога да не бе си помислял да ги изрече в подобна ситуация.

И тогава тя въздъхна, мека изтощена въздишка, която проникна директно в сърцето му.

— По-добре да се връщам — посочи тя, звучейки ни най-малко развълнувана от перспективата.

— Не си била навън толкова дълго — отвърна и той, желяещ абсурдно да продължат разговора си.

— *Ти* не си бил навън дълго — поправи го, — аз излязох преди час. А и ти си прав. Не мога да избегна закуската. Майка ще бъде ужасно разочарована, което предполагам мога да понеса, при положение, че тя често е ужасно разочарована, но няма да е честно спрямо Лидия. Аз съм нейната шаферка, все пак.

Той се изправи на крака и протегна ръка.

— Ти си много добра сестра, нали?

Тя го погледна, докато полагаше пръсти в дланта му.

— Старая се да бъда — каза тихо.

Нед премигна, като се замисли за своята собствена сестра, крещяща по него, докато седи в прахта. Вероятно ѝ дължеше извинение. В края на краищата му беше единствената сестра.

Но докато яздеше обратно към Тортнън Хал, с Шарлот приклучена натясно зад него, ръцете ѝ около кръста му, той не мислеше за Бел изобщо.

Или пък за Лидия.

ГЛАВА ВТОРА

Закуската бе точно, каквато Шарлот очакваше да бъде.

Скучна.

Не съвсем непоносима. Все пак храната бе доста прилична. Но определено беше скука.

Тя напълни чинията си с шунка и шоколад (не можеше да повярва, че майка ѝ бе сервирала двете по едно и също време и просто се почувства длъжна да си вземе и от двете в чест на виконта) след което си намери място в ъгъла, надявайки се никой да не я безпокои.

И никой не го направи, поне не, докато Лидия не се присламчи до нея.

— Трябва да говоря с теб — каза Лидия с пронизителен шепот.

Шарлот погледна на ляво, после на дясно, опитвайки се да разбере защо Лидия чувстваше нужда да ѝ го съобщи.

— Тогава говори — каза ѝ.

— Не тук. Насаме.

Шарлот отхапа последната хапка от шоколада и преглътна.

— Ще се затрудниш доста, да намериш по-усамотено място от това — отбеляза тя.

Лидия и отпрати изключително раздражен поглед.

— Чакай ме в твоята спалня, след пет минути.

Шарлот погледна сред обстановката със съмнение.

— Наистина ли си мислиш, че ще бъдеш в състояние да се измъкнеш след пет минути? Майка изглежда като да се забавлява изключително добре и се съмнявам, че ще...

— Ще бъда там — увери я Лидия. — Повярвай ми. Ти тръгни сега, за да не ни види никой, че напускаме заедно.

Това беше повече, отколкото Шарлот можеше да си позволи да допусне без коментар.

— За бога Лидия — каза тя. — Ние сме сестри. Съмнявам се, че някой ще забележи, ако напуснем едновременно.

— Въпреки това — отвърна Лидия.

Шарлот реши да не пита какво точно значеше това „Въпреки това“. Лидия успяваше да добие аура на актриса от Друри Лейн, когато си наумеше, че говори за нещо важно и Шарлот отдавна бе разбрала, че е най-добре да не задава въпроси, касаещи заплетените мисли на Лидия.

— Много добре — заяви тя, поставяйки празната чиния на стола си, докато се изправяше. — Ще бъда там.

— Чудесно — заключи Лидия, оглеждайки се потайно. — И нито думичка на никой.

— Небеса, — каза Шарлот, макар че Лидия вече я нямаше, — на кой бих могла да кажа.

— О, милорд! — Шарлот по-скоро изцвърча, отколкото да каже. — Интересно е да ви срещна тук.

Нед се заоглежда бавно в залата. Не я ли бе току-що оставил тук само преди час?

— Не е толкова странно съвпадение — почувства се длъжен той да посочи.

— Е, да — каза тя, — но при положение, че доскоро пътищата ни никога не се бяха пресичали, два пъти за един ден си е забележително.

— Всъщност, май да — каза той, макар и да не го намираше изобщо забележително. — Мога ли да ви представя сестра си? Мис Тортнън, моята сестра, лейди Блекууд. Бел, мис Шарлот Тортнън. Тя е по-младата сестра на Лидия.

— Вече сме представени — каза Бел с нежна усмивка. — Макар и да не сме имали възможността да разменим повече от няколко думи.

— Ще се радвам да задълбочим познанството си, лейди Блекууд — отвърна ѝ Шарлот.

— Моля те, наричай ме Бел. Само след няколко дни ще бъдем нещо като сестри.

— В такъв случай ме наричай Шарлот — кимна тя.

— Срещнах Шарлот по-рано тази сутрин — оповести Нед, без изобщо да знае защо.

— Никога не си срещал сестрата на Лидия? — попита Бел изненадана.

— Не, разбира се, че съм — отговори той. — Просто имах предвид, че се натъкнах на нея днес, докато бях навън.

— Изкълчих си глезена — каза Шарлот. — Той беше изключително полезен.

— Как е глезенът ти? — попита я Нед. — Наистина не би трябвало да ходиш.

— Не ходя, аз...

— Куцукаш?

Тя му отправи виновна усмивка:

— Да.

— Видях я на полето — продължи с обяснението си към сестра си Нед, но изобщо не я поглеждаше. — Опитвах се да избягам от тълпата.

— Както и аз — допълни Шарлот. — Но трябваше да ходя.

— Един от конярите дал нейният кон на някой от гостите — каза Нед. — Можеш ли да повярваш?

— Майка му била дала разрешение — каза Шарлот, извъртайки очи. — И все пак...

Бел се взираше в двама им.

— Нали осъзнавате, че завършвате изреченията един на друг?

— Не е вярно — каза Шарлот, точно когато Нед отвърщаше със значително по-неучтивото: — Не ставай абсурдна!

— Говорехме малко бързичко — заяви Шарлот.

— И те игнорирахме — добави Нед.

— Но не си довършвахме изреченията — продължи Шарлот.

— Е, току-що отново го направихте — каза Бел.

Отговорът на Шарлот бе само безизразно втренчване.

— Сигурна съм, че се бъркаш — промърмори тя.

— Сигурна съм, че не съм — каза Бел. — Но едва ли има някакво значение.

Неловко мълчание се спусна над групичката, докато Шарлот не си прочисти гърлото и каза:

— Боя се, че трябва да вървя. Трябва да се срещна с Лидия в стаята си.

— Предай ѝ моите поздрави — помоли Нед, докато се чудеше, защо тя му намигна, след като го информира, че ще се срещне с Лидия.

— Разбира се — отговори тя, а бузите ѝ добиха нежен розов оттенък.

Нед усети, че веждите му се смръщават в размисъл. Лъжеше ли Шарлот за срещата си с Лидия? И ако е така, защо би си помислила, че го е грижа? Каква тайна би могла да има, че да го засяга?

— Внимавай с този глезен! — каза той. — Може да го поставиш високо на възглавница, когато отидеш в стаята си.

— Чудесна идея — кимна тя. — Благодаря.

И с това тя закуцука и изчезна от полезрението им.

— Е, това беше интересно — промълви Бел веднъж, след като Шарлот не можеше да ги чуе.

— Кое беше интересно? — попита Нед.

— Това. Тя. Шарлот.

Той се взря в нея неразбиращо:

— Говоря само английски Бел.

Та разтърси глава в посоката, в която Шарлот бе завила.

— Това е тази, за която би трябвало да се ожениш.

— О, господи, Бел, не започвай!

— Знам, че казах...

— Не знам какво не си казала — изстреля той.

Тя се втренчи в него, после се огледа предпазливо:

— Не можем да говорим тук.

— Няма да говорим, където и да било.

— Напротив, ще говорим — отвърна, влачейки го към близкия салон. Веднага след като затвори вратата зад тях, тя се обърна към него с пълната мощ на сестринска загриженост.

— Нед, чуй ме! Не можеш да се омъжиш за Лидия Тортнън, тя не е за теб.

— Тя е напълно приемлива — тонът му режеше.

— Чуваш ли се какво казваш? — избухна тя. — Напълно приемлива? Ти не искаш да се ожениш за някой приемлив, Нед. Искаш да се ожениш за някоя, която кара сърцето ти да пее, някоя, която те кара да се усмихваш всеки път, когато влезе в стаята. Повярвай ми! Знам го.

Нед ѝ вярваше. Бел и съпругът и се обичаха с такава страховита посветеност, че това би трябвало да му причинява гадене, но вместо това той го намираше за някак си мило и комфортно. Досега, когато

започна да го кара да чувства... мили боже... ревност. Осъзнаването на това, разбира се му помогна да се почувства в изключително лошо настроение.

— Нед, — настояваше Бел, — ти въобще слушаш ли ме?

— Чудесно тогава — избухна той, в невъзможност да обуздае темперамента си и да си изкара всичко на сестра му. — Ти ми кажи, как да се измъкна от това. Да не очакваш да зарежа всичко три дни преди сватбата?

Бел не каза нищо, само мигаше, но не можеше да заблуди Нед. Той знаеше, че в момента мозъка на сестра му работеше толкова усилено, че за него бе изненада, че не вижда пара, която да излиза от ушите ѝ. Ако имаше начин да развалиш годеж три дни преди сватбата, той можеше да бъде сигурен, че Бел ще го намери.

Тя мълчеше достатъчно дълго, та Нед да си помисли, че разговора им е приключил.

— Ако това е всичко, тогава... — Нед понечи да излезе.

— Чакай!

Той изръмжа от безсилие. Беше твърде много да се надява, че това бе краят.

— Осъзнаваш ли какво каза? — попита тя, полагайки ръката си на ръкава му.

— Не — каза той, смело, надявайки се, че това може да бъде краят.

— Ти ми попита как можеш да се измъкнеш от този брак. Знаеш ли какво означава това? Означава, че *ти искаш* да се измъкнеш — завърши тя доста самодоволна от заключението си.

— Не значи нищо подобно — сопна се Нед. — Не всички от нас имат късмета да се омъжат по любов. Аз съм почти на трийсет, ако не се е случило досега, едва ли ще се случи и занапред. И няма да ставам по-млад.

— Трудно е да се каже, че си с единия крак в гроба — подигра му се тя.

— Ще се ожения след три дни — натърти той. — Трябва да свикнеш с това.

— Дали тази земя наистина си струва цената? — попита Бел, мекият ѝ глас бе много по-обезоръжаващ от всеки крясък. — Двадесет акра, Нед. Двадесет акра в замяна на живота ти.

— Ще се направя, че не съм чул това — тросна се той.

— Не се опитвай да се заблуждаваш, че това е нещо повече от пресметливост — заяви Бел.

— И ако е — отвърна той, — по-различно ли е от това, което се случва с повечето хора от нашата класа?

— Не, но *ти* си различен. Това не е правилно, Нед. Не и за теб.

Той и отправи нахален поглед:

— Сега вече мога ли да вървя. Приключи ли нашето интервю?

— Ти си по-добър от това, Нед — прошепна тя. — Ти може и да не мислиш така, но аз го знам.

Той преглътна, гърлото му изведнъж се бе стегнало и пресъхнало. Знаеше, че е права и мразеше този факт.

— Омъжвам се за Лидия Тортнън — той едва разпозна собствения си глас. — Взех това решение преди месеци и ще се придържам към него.

Тя затвори очите си за момент. Когато ги отвори отново те бяха тъжни и влажни от сълзите в тях.

— Съсипваш живота си.

— Не — каза кратко той, неспособен да продължи с разговора. — Напускам тази стая.

Но когато влезе в залата, не знаеше накъде да отиде. Беше чувство, което напоследък му беше добре познато.

— Какво те забави толкова?

Шарлот спря изненадана, когато влезе в стаята си. Лидия вече бе там, обикаляща като котка в клетка.

— Е, — започна тя — изкълчих си глезена по-рано днес и не мога да ходя особено бързо. И... — Тя се спря. По-добре да не споменава на Лидия, че се бе спряла, за да поговори с виконта и сестра му. Защото му бе споменала, за малкото рандеву със сестра си, а тя изрично ѝ бе казала да не казва на никого.

Не че Шарлот можеше да види какво лошо има в това, но Лидия не изглеждаше в едно от добрите си настроения, така че Шарлот не виждаше защо да я безпокои повече.

— Колко е зле?

— Колко е зле, кое?

— Глезенът ти.

Шарлот погледна надолу, сякаш напълно бе забравила, че има глезен.

— Не твърде зле, предполагам. Не мисля, че ще мога да участвам в надбягване скоро, но не ми трябва бастун.

— Добре. — Лидия пристъпи напред, очите и горяха от възбуда.
— Защото ще ми трябва помощта ти и не ми трябваш саката.

— За какво говориш?

Гласът на Лидия се превърна в шепот:

— Ще избягам!

— С виконта?

— Не, не с виконта, патка такава. С Рупърт.

— Рупърт? — Шарлот почти изплю думите.

— Би ли говорила по-тихо? — изсъска Шарлот.

— Лидия, ти луда ли си?

— Луда от любов.

— С Рупърт? — попита Шарлот, неспособна да скрие неверието в гласа си.

Лидия я погледна наскърбено:

— Той със сигурност е много по-достоеен от виконта.

Шарлот си представи Рупърт Марчбанкс, самопровъзгласилия се учен със златна коса, който живееше близо до тях от години. Нищо му нямаше на Рупърт, предполагаше Шарлот, ако човек си пада по типа мъже-мечтатели.

Типа мечтател, който говори твърде много, ако изобщо такава неща бе възможно, то неговото име бе Рупърт. Последния път, когато Шарлот го видя трябваше да се престори, че има главоболие, само за да избяга от неговите никога нестихващи брътвежи за неговата последна стихосбирка.

Шарлот бе опитала да прочете негови произведения. Струваше й се възпитано, все пак бяха съседи, но след съвсем кратко време тя просто се предаде. Твърде често той сравняваше любовта с гълъб (къде, чудеше се тя, човек можеше да засече чак толкова много гълъби в Дербишир) и толкова често римуваше трева с роса, че на Шарлот й се искаше да го сграбчи за раменете, да го разтърси и да му изкрещи: — Оса, пчела, беда, коса! — за бога дори ха-ха-ха би било за

предпочитане. Поезията му със сигурност само би се подобрила, ако използва оса или беда.

Но изглежда, че Лидия винаги го бе харесвала. Всъщност, Шарлот я бе чувала да му се възхищава казвайки му: „Брилянтно олицетворение!“ повече от веднъж. В ретроспекция, вероятно Шарлот би трябвало да се досети какво става, но истината беше, че самата тя намираше Рупърт за толкова абсурдна личност, че ѝ се струваше невъзможно някой да се влюби в него.

— Лидия, — каза тя, стараяйки се гласът и да звучи вразумяващо, — как е възможно да предпочетеш Рупърт пред виконта?

— Ти пък какво разбираш! — възрази Лидия. — Ти дори не познаваш виконта и със сигурност — добави тя с високомерно подсмъркване, — не познаваш Рупърт.

— Знам, че пише потресаващо ужасни поеми — измърмори Шарлот.

— Какво каза? — попита Лидия.

— Нищо — бързо отговори Шарлот, желаейки да избегне подобен тип разговор на всяка цена. — Просто, днес най-накрая имах шанса да говоря с виконта и той изглежда повече от разумен.

— Той е ужасен — каза Лидия, тръшкайки се на леглото.

Шарлот извъртя очи, моля само без истерии.

— Лидия, той съвсем не е ужасен.

— Той никога не ми е рецитирал, дори една поема.

Това за Шарлот изглеждаше като точка в негова полза.

— И това е проблем?

— Шарлот, ти никога не би могла да разбереш, просто си твърде млада.

— Аз съм някакви си единайсет месеца по-млада от теб!

— На години, може би, — отвърна Лидия с драматична въздишка, — но като опит ни делят десетилетия.

— Месеци! — Шарлот почти изкрещя.

Лидия постави ръка на сърцето си.

— Шарлот, не искам да се карам с теб.

— Тогава спри да говориш като луда. Ти си сгодена и на път да се омъжиш след три дни. Три дни! — Шарлот размаха ръце от отчаяние. — Не можеш да избягаш с Рупърт Марчбанкс.

Лидия се изправи толкова рязко, не Шарлот се почувства замаяна.

— Мога — каза тя — и ще го направя със или без твоята помощ.

— Лидия...

— Ако не ми помогнеш, ще помоля Каролайн — предупреди я Лидия.

— О-о, не прави това! — изръмжа Шарлот. — За бога, Лидия, Каролайн е едва на петнайсет, не би било честно да я замесиш в това.

— Ако ти не го направиш, няма да имам избор.

— Лидия, защо прие предложението на виконта, ако не го харесваш толкова?

Лидия отвори уста, за да отговори, но остана безмълвна и лицето ѝ придоби нехарактерно за нея замислено изражение. Поне веднъж не играеше мелодрами само заради идеята. Поне веднъж не говореше за поеми, романс и нежни чувства. И когато Шарлот я погледна, поне веднъж, това което видя бе нейната обична сестра, с която споделяше почти всичко. Цялото си детство.

— Не знам — каза Лидия, гласът ѝ бе мек и изпълнен със съжаление. — Предполагам, защото това се очакваше от мен. Никой, никога не е предполагал, че ще получа предложение от аристократ. Майка и татко бяха толкова доволни от предложението. Той е доста добра партия, нали знаеш.

— Предполагам — отвърна Шарлот, тъй като нямаше опит от първа ръка от брачния пазар.

За разлика от Лидия, тя никога не бе имала сезон в Лондон. Парите, просто не бяха достатъчно. Но тя не възразяваше. Бе прекарала целия си живот в югоизточната част на Дербишир и очакваше, че ще прекара и останалата там. Тортнънови не бяха на път за приюта за бедни, но каквото влезеше в домакинството, това и излизаше. Скъпо е — винаги казваше мисис Торнтън — да поддържаш положение.

Шарлот намираще за истинско чудо, че никога не им се бе налагало да продадат и един парцел земя от зестрата на Лидия.

Но Шарлот не възразяваше срещу това, че не бе имала свой сезон. Единственият начин да има такъв, би бил, ако продадат всички коне от конюшните, нещо което баща ѝ не желаше да направи. (А истината бе, че и Шарлот не бе очарована от идеята. Тя бе твърде

привързана към кобилата си, за да я замени за купчина модерни рокли.) Още повече, че двадесет и една години не се смятаха за твърде много из тази част на страната, за да не можеш да се омъжиш и тя със сигурност не се чувстваше стара мома.

Веднъж, щом като Лидия бе омъжена и далеч от къщата, Шарлот бе сигурна, че родителите ѝ ще обърнат вниманието си към нея, макар че не беше много сигурна, че това беше нещо добро за нея.

— И предполагам той е впечатляващ — продължаваше Лидия.

„В пъти повече от Рупърт“, помисли си Шарлот, но запази мнението за себе си.

— И е богат — каза Лидия с въздишка. — Макар, че аз не съм материалистка.

Явно не, щом щеше да се омъжва за човек без пукната грош, какъвто бе Рупърт.

— Трудно е да откажеш на някого, който е готов да предложи зестра и сезони в Лондон на сестрите ти.

Очите на Шарлот се разшириха:

— Той е готов да го направи?

Лидия кимна.

— Не го е казал дословно, но парите не биха били проблем за него и е казал на татко, че Торнтънови могат да се възползват от тях, което би трябвало да включва и вас, нали? Вие сте толкова Торнтън, колкото и аз.

Шарлот потъна в стола си. Тя не знаеше, че Лидия е направила такава жертва заради нея. Разбира се и заради Каролайн и Джорджина. Четири дъщери си бяха сериозно бреме за семейния бюджет на Торнтън.

Тогава, ужасяваща мисъл ѝ мина през главата. Кой щеше да плати всичките тези сватбени тържества? Виконта, най-вероятно, но човек трудно би очаквал това да се случи, ако Лидия го измами. Дали вече бе платил всичко в аванс, или майка ѝ правеше всички тези тържества (доста скъпички) с уговорката, че той ще плати крайният разход?

Нещо, което повече от сигурно не би направил, след като ще бъде зарязан пред олтара. Мили боже, каква каша!

— Лидия — започна Шарлот с подновена решителност, — трябва да се омъжиш за виконта. Трябва — и каза на себе си, че не го

правеше, за да спаси собствената си кожа, или за да спаси семейството си от съсипване. Тя наистина вярваше, че измежду двамата кандидати на Лидия Нед Блайдън бе по-добрият мъж. Не че Рупърт беше лош, той не би направил нещо, за да нарани Лидия, но той харчеше пари, които нямаше и непрекъснато говореше за неща като поезия, метафизика и по-възвишени чувства. Честно казано, беше ѝ трудно да го слуша, без да се разсмее.

Нед, от друга страна бе солиден и стабилен. Мъжествен и интелигентен с остър ум, и когато говореше, бе за нещо, което действително е интересно. Той бе всичко, което една жена би искала от съпруга си, поне според мнението на Шарлот. Защо Лидия не можеше да види това, Шарлот не можеше да разбере.

— Не мога да го направя. Просто не мога. Ако не обичах Рупърт, щеше да бъде различно. Можех да приема брак с някой, когото не обичам, щом това е единственият ми избор. Но не е така. Не разбираш ли? Имам и друг избор и избирам любовта.

— Сигурна ли си, че обичаш Рупърт? — попита Шарлот, осъзнавайки, че хленчеше, задавайки въпроса. Но какво, ако това бе просто глупаво кривване от пътя? Лидия нямаше да бъде първата жена, съсипала живота си заради глупаво ученическо увлечение, но Шарлот не се интересуваше за всички други нещастни жени, те не бяха нейни сестри.

— Сигурна съм — прошепна Лидия. — С цялото си сърце.

Сърце, помисли си Шарлот безстрастно, спомни си, че Рупърт го римуваше с ръце и веднъж с небце, което беше доста странно.

— И още повече — Лидия додаде — вече е твърде късно.

Шарлот я погледна:

— Твърде късно за какво?

— За мен да се омъжа за виконта.

— Не те разбирам, сватбата е след три дни.

— *Не мога* да се омъжа за него.

Шарлот пребори нуждата да изръмжи:

— Това вече го каза.

— Не имам предвид, че *не мога*.

Думите увиснаха страховито във въздуха и Шарлот усети, че нещо в нея експлодира.

— О, не Лидия, не си...

Лидия кимна без следа от съжаление или разкаяние.

— Направих го.

— Как можа? — проплака Шарлот.

— Как бих могла да не го направя — въздъхна замечтано Лидия.

— Ами — предположи Шарлот — можеше да кажеш *не*.

— Не можеш да кажеш *не* на Рупърт — измрънка Лидия.

— Ти със сигурност не можеш.

— Никоя не би могла — усмихвайки се в екстаз заяви Лидия. —

Аз съм такава щастливка, че избра мен.

— О, в името на бога! — Шарлот се изправи рязко, за да закричи из стаята и почти не извика, когато раненият ѝ глезен, напомни за себе си. — Какво ще правиш сега?

— Ще се омъжа за Рупърт — замечтаният поглед на Лидия бе изместен от внезапно решително изражение.

— Ти не си честна спрямо виконта — посочи ѝ Шарлот.

— Знам — отвърна Лидия, лицето ѝ излъчваше достатъчно разкаяние, за да си помисли Шарлот, че наистина го мисли. — Но не знам какво друга да направя. Ако кажа на майка и татко, те ще ме заключат в стаята ми със сигурност.

— В такъв случай, в името на всичко свято, ако ще бягаш, трябва да го направиш тази вечер. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Няма да е честно да държиш бедния човек в неведение до края.

— Не мога да го направя преди петък.

— Защо не, по дяволите!?

— Рупърт няма да бъде готов.

— Ами тогава, го направи готов! — Шарлот изръмжа. — Ако избягаш в петък вечерта никой няма да узнае преди събота сутринта, а това значи, че всички ще бъдат събрани в църквата, когато ти няма да се появиш.

— Не можем да тръгнем без пари — заобяснява Лидия, — а Рупърт не може да накара банката да му преведе капитал преди петък следобед.

— Не подозирах, че Рупърт има капитал — отбеляза Шарлот, неспособна да бъде мила в подобен момент.

— Той няма — потвърди Лидия, явно незасегната от забележката ѝ. — Но получава издръжка от чичо си и няма да може да я получи до петък. Банката е непреклонна.

Шарлот изръмжа. Имаше логика, ако тя беше тази, която отговаря за месечната издръжка на Рупърт, нямаше да му я отпусне ден по-рано от договореното. Главата ѝ потъна в ръцете, както бе подпряла лакти на коленете си. Това бе ужасно. Тя бе особено добра в това да намира нещо положително във всяка ситуация. Дори когато нещата изглеждаха безнадеждно мрачни, тя можеше да намери интересен ъгъл, от който да погледне ситуацията. Но не и днес.

Само едно нещо знаеше със сигурност. Тя щеше да помогне на Лидия в бягството, независимо колко безвкусно ѝ се струваше то. Не би било честно от страна на Лидия да се омъжи за виконта, след като вече се бе отдала на Рупърт.

Но не бе само заради виконта. Лидия бе нейна сестра. Шарлот искаше тя да бъде щастлива. Дори това да означаваше Рупърт Марчбанк за зет. Но не можеше да се пребори с ужасното чувство в стомаха, кога накрая вдигна глава и каза на Лидия:

— Кажи ми какво трябва да направя.

ГЛАВА ТРЕТА

— А-а-а-а...

— Да не е болна? — дойде загрижен женски глас, чиято притежателка Шарлот не можеше да назове, тъй като очите ѝ бяха затворени в напрегната концентрация. Да не споменаваме, че те трябваше да бъдат затворени за една убедителна кихавица.

— А-а-а-апчии!

— Казвам ви — заяви Рупърт Марчбанк високо, поклащайки глава в жест, който караше русите му къдрици да се разклащат пред очите му. — Мисля, че аз я карам да киха.

— Апчих!

— Небеса — извика Лидия, цялата загриженост. — Не изглежда добре, изобщо!

Шарлот искаше повече от всичко да удостои Лидия със саркастичен поглед, но не можеше да си го позволи пред такава широка публика, така че вместо това...

— А-а-апчих!

— Знам си, аз я карам да киха. — Рупърт обяви. — Трябва да съм аз. Тя започна, когато аз дойдох близо до нея.

— Ап-апчих!

— Видя ли? — добави Рупърт към никой конкретно. — Тя киха.

— Това — провлече нисък мъжки глас, който можеше да принадлежи само на Нед, — е трудно да се опровергае.

— Е, тя няма как да бъде мой партньор в лова на вещи — отбеляза Рупърт. — Вероятно ще убия девойчето.

— Апчи! — Шарлот направи тази малко по-мека, просто за разнообразие.

— Използвал ли си някакъв странен аромат? — попита Лидия Рупърт. — Или може би нов сапун?

— Нов аромат! — провъзгласи Рупърт със сияен поглед, сякаш току-що бе открил, да кажем, гравитацията. — Ползвам нов парфюм! Изпратен специално от Париж, разбира се.

— Париж? — попита Лидия очарована. — Не думай!

Шарлот се запита дали би могла да удари сестра си в ребрата без някой да забележи.

— Да! — продължаваше Рупърт, винаги доволен да има публика за дискусия над модата или хигиената. — Това е приказна комбинация от сандалово дърво и японско дърво.

— Не и японско дърво! — проплака Шарлот, стараяйки се да се върнат към същината на проблема. — Японското дърво ме кара да кихам.

Тя се постара гласи ѝ да звучи, така сякаш сълзите се стичат на вади от очите ѝ. Които разбира се не се стичаха, тъй като до вчера дори не бе сигурна, какво точно представлява японското дърво.

Лидия погледна към Нед с навлажнени очи.

— О, милорд — примоли се тя, — трябва да си размените местата с Рупърт за лова на вещи. Не бихме могли да очакваме Шарлот да прекара целия следобед с него в неговата компания.

— Не — каза той, деликатно вадейки кърпичка от джоба си, прокарвайки я по челото си, — със сигурност не можем.

Шарлот кихна отново, мислено отправяйки кратка молитва за опрощение, която бе сигурна, че ще трябва да удължи доста до събота в църквата. Това, което Лидия знаеше, а и всички останали сестри знаеха бе, че никой не може да имитира по-добре кихавица от Шарлот. Момичетата на Тортнън винаги са се забавлявали с фалшивите кихавици на Шарлот. За щастие майка ѝ никога не се досети, или сега щеше да наблюдава сцената с огромно подозрение, но тъй като мисис Тортнън бе заета с един или друг гост, тя просто потупа Шарлот по рамото и я посъветва да пийне малко вода.

— Значи сте съгласен? — попита Лидия Нед. — Трябва да се видим отново след лова, разбира се.

— Разбира се — промърмори той. — Ще бъда щастлив да си партнирам със сестра ви. Трудно бих могъл да откажа на дама в такава...

— Апчихуу!

— ... беда.

Шарлот му отправи благодарна усмивка. Изглеждаше като правилното нещо, което трябва да направи в подобна ситуация.

— О, благодаря ви милорд! — избликна Лидия. — Тогава незабавно ще де махнем от тук. Трябва да отведе Рупърт далеч от присъствието на Шарлот незабавно.

— О, да — каза меко той, — трябва.

Лидия и Рупърт офейкаха, оставяйки Шарлот сама с Нед. Тя погледна към него сдържано. Той се бе облегнал на стената, с ръце кръстосани пред гърдите. Шарлот кихна отново, този път наистина, може би наистина бе алергична към Рупърт. Само един господ знаеше какъв аромат бе използвал и в какви количества, но още се носеше из въздуха.

Нед повдигна веждите си.

— Вероятно — предложи той, — малко свеж въздух ще ви се отрази добре.

— О, да! — с копнеж каза Шарлот. Ако бяха на вън щеше да има куп неща, към които да насочи вниманието си. Дървета, облаци, малки космати животни — всичко бе добро дошло, стига да не й се налага да гледа виконта в очите. Защото тя имаше неприятното подозрение, че той знаеше, че тя се преструва.

Тя каза на Лидия, че това няма да проработи. Нед Блайдън не беше лапнишаран. Той нямаше да бъде излъган от фалшиво насълзени очи и няколко фалшиви кихавици. Но Лидия бе настояла, че отчаяно се нужда от време насаме с Рупърт, за да планират бягството си и затова трябваше да си партнират заедно в лова на вещи.

Майка й за нещастие вече бе написала и определила листа с отборите и разбира се бе поставила Лидия с нейния годеник. След като Шарлот бе определена с Рупърт, Лидия предложи откачената схема Шарлот да се размени с нея чрез кихане. Но Шарлот и за миг не би си помислила, че това ще заблуди Нед и всъщност, след като веднъж бяха отвън, направиха няколко крачки и поеха глътка свеж въздух, той се усмихна леко и каза:

— Това бе доста добро изпълнение.

— Извинете, не разбрах — каза тя, отчаяно опитвайки се да спечели време, защото какво друго би могла да направи.

Той погледна ноктите си.

— Моята сестра винаги е имитирала доста впечатляващи кихавици.

— О, милорд уверявам ви...

— Недей — каза той, сините му очи хванаха нейните в директна схватка. — Недей да ме лъжеш и да ме караш да загубя уважението си към вас мис Тортнън. Това бе отлично представление и би заблудило всеки, който не е в роднински връзки със сестра ми. Или с вас.

— Заблудих майка — промърмори Шарлот.

— Наистина го направихте, нали? — каза той, изглеждайки малко... небеса, би ли могъл да се гордее с нея?

— Щях да заблудя и баща ми — добави тя, — ако беше там.

— Искате ли да ми кажете за какво беше това?

— Не особено — сдържано отвърна тя, приемайки възможността да отговори с да или не на въпроса му.

— Как е глезенът ви? — внезапната промяна на темата я накара да премигне.

— Доста се е подобрил — каза тя предпазливо, несигурна защо той направи отстъпление. — Вече почти не ме боли. Трябва да е било по-безобидно от разтягането, което предполагах.

Той се придвижи по пътя, водейки я далеч от къщата.

— Да се поразходим? — промълви.

Тя кимна сдържано, защото ѝ бе трудно да повярва, че той ще остави въпроса нерешен. И разбира се той не го остави.

— Трябва да ви кажа нещо за себе си — каза той поглеждайки наоколо в преднамерено безобиден маниер.

— А-а, какво е то?

— Винаги получавам каквото искам.

— Разбирам — преглътна тя.

— Дали? — той се усмихна меко.

— Току-що казах, че разбирам — промърмори тя.

— Ето защо — продължи той, оставяйки коментара ѝ настрана, — е най-безопасно да кажа, че преди да завършим този лов, който вашата майка така мило е оприличила като забавление, вие ще ми кажете защо се потрудихте толкова, за да сте сигурна, че ще бъдем партньори днес.

— А-а, разбирам — каза тя, мислейки, че изглежда като абсолютна глупачка, но алтернативата беше да замълчи, а в насоката на разговора това не изглеждаше по-добре.

— Нима? — попита той, гласът му бе ужасяващо копринен. — Разбирате ли наистина?

Тя запази мълчание на този въпрос, просто не виждаше никакъв правилен отговор.

— Можем да улесним нещата — продължаваше той, все още с тон, с който сякаш говореше за нищо повече от времето, — и да се изясним още сега, или, — добави мило, — можем да направим всичко много, много трудно.

— Ние?

— Аз.

— И аз така си помислих — измърмори тя.

— И така — каза той, — готова ли сте да кажете всичко?

— Винаги ли сте толкова спокоен и контролиращ се? — тя го погледна право в очите.

— Не — отговори той. — Изобщо. Всъщност, казвали са ми, че темперамента ми е ужасяващ, когато се прояви — той се обърна към нея с усмивка. — Но обикновено го проявявам само един-два пъти на десетилетие.

— Това е доста впечатляващо от ваша страна — преглътна тя нервно.

Той продължи да говори по този ужасяващо контролиращ се маниер.

— Не виждам никаква причина да си изпускам темперамента сега, а вие? Изглеждате ми разумна млада дама.

— Много добре — каза Шарлот, след като проклетника вероятно би я вързал за някое дърво (спокойно усмихващ се), ако не му предоставеше скоро някакво обяснение. — Всъщност, няма нищо общо с вас.

— Наистина ли?

— Толкова ли е трудно да го повярвате?

— Продължете — той игнорира сарказма ѝ.

Тя премисли бързо:

— Заради Рупърт е.

— Марчбанкс? — попита той.

— Да. Не мога да го понасям — което не беше толкова далеч от истината всъщност. Шарлот малко преувеличи, макар че би могла да полудее в неговата компания. — Мисълта, че ще прекарам следобеда с него определено ме паникьоса. Макар че не очаквах Лидия да предложи да се разменим.

Той изглеждаше по-заинтересован от предишното и изречение:

— Паника, казвате?

— Опитайте да прекарате часове в неговата компания, докато рецитира своята поезия и тогава ще видим кой ще се паникьоса — отвърна му тя, виждайки недоверието изписано на лицето му.

— Той пише поезия? — Нед премигна.

— И говори за поезия.

Той изглеждаше огорчен.

— А когато не прави едно от тези две неща — продължаваше Шарлот влизайки в духа на разговора, — говори за анализи на поезията и обяснява защо на повечето хора им липсва необходимото интелектуално ниво, за да разбират поезията.

— Но той я разбира?

— Разбира се.

Той кимна бавно.

— Трябва да направя лично признание. Изобщо не разбирам от поезия.

Шарлот не можеше да се сдържи да не засияе.

— Нищичко?

— Не е като да говорим в рими в нашето ежедневие.

— Точно така смятам и аз — заяви тя. — Когато ви попитам, отговаряте ли ми „под росата расте тревата“?

— Мили боже, надявам се никога!

Шарлот избухна в смях.

— Аз казвам! — възкликна внезапно той: — Това дърво е като моето седло!

— О, моля ви! — каза тя, опитвайки с да звучи пренебрежително, докато в същото време се заливаше от смях. — Дори аз бих се справила по-добре!

Той ѝ отпрати дяволита усмивка и Шарлот веднага разбра, защо му се носеше репутацията на човек, оставил много разбити сърца в Лондон. Боже, трябва да обявят за незаконно, един човек да бъде толкова мъжествен. Една усмивчица и краката ѝ се подкосиха.

— О, наистина ли? — изстреля той. — По-добре от: „Аз видях моята сестра и...“

— И какво? — бързо попита тя. — Много жалко, че избрахте такива трудни думи за римуване, милорд.

— И ѝ пожелах! — завърши той триумфално. — Е, не знам какво, но със сигурност не някоя ужасна гибел — лицето му придоби дръзко изражение. — Това би било неучтиво, не мислите ли?

Шарлот би отговорила, но бе заета да се тресе от смях.

— Така си е — каза той, изглеждайки изключително доволен от себе си. — Е, след като доказахме, че аз съм по-добрият поет, какъв е първият предмет от нашия списък.

Шарлот погледна надолу към парчето хартия, което бе забравила, че стиска в ръцете си.

— О да — каза тя. — Ловът на вещи. Така, нека да видим, перо, макар че не мисля, че трябва да търсим всичко подред.

Той наклони главата си на една страна, докато се опитваше да разчете ситния почерк на майка ѝ.

— Какво друго имаме? Червена тухла, зюмбюл — това ще бъде лесно, знам точно къде в градината расте. Два листа хартия за писане, но не от една и съща купчинка, жълта панделка и парче стъкло.

— Парче стъкло? — повтори тя. — Как, за бога, се предполага да намерим подобно нещо? Не ми се вярва майка да ни окуражава да чупим прозорци.

— Ще открадна очилата на сестра ми — заяви той безцеремонно.

— О, това е доста добро от ваша страна — тя му отправи поглед изпълнен с възхищение. — И доста непочтено.

— Е, тя ми е сестра — кратко обясни той. — Не че ѝ желая някоя ужасна гибел, макар че без тях е почти сляпа, а и човек трябва да бъде непочтен, когато си има работа с братя и сестри, не сте ли съгласна?

— Няма как да не се съглася — каза Шарлот. По принцип тя се разбираше добре със сестрите си, но все пак това не пречеше да се изтезават и да си погаждат номерца. Да откраднеш очилата на сестра си, за да спечелиш лов на вещи? Това беше нещо, което тя нямаше как да не уважава.

Тя наблюдаваше лицето му, което издаваше, че умът е някъде съвсем другаде и не можеше да не се замисли колко изключително добра партия би бил. Откакто се съгласи да помогне на Лидия не можеше да се отърве от чувство за вина, но сега вече се чувстваше наистина ужасно. Тя имаше чувството, че виконта не обичаше сестра ѝ, всъщност бе сигурна в това, но все пак ѝ бе предложил, така че по една или друга причина явно я искаше за съпруга. А и като всеки мъж

той си имаше своята гордост, а тя Шарлот Елинон Тортнън, мислеше за себе си като за човек с принципи и достойнство, а сега на практика щеше да участва и да подпомогне неговото падение.

Шарлот подозираше, че има далеч по-излагащи неща от това да бъде зарязан пред олтара, но точно сега не можеше да се сети за нито едно.

Той щеше да бъде сразен. И наранен. И вероятно щеше да я убие. А най-лошата част бе, че Шарлот нямаше ни най-малка представа как да предотврати всичко това. Лидия бе нейна сестра, тя трябваше да ѝ помогне, нали така? Не трябва ли да е на първо място лоялна към собствената си плът и кръв? А и, ако имаше нещо, което със сигурност разбра този следобед, то бе, че Лидия и виконта изобщо нямаше да си подхождат. За бога, та Лидия очакваше нейния възлюбен да ѝ рецитира поезия! Шарлот не можеше да си представи, че двамата ще издържат повече от месец съвместен брачен живот, преди да се опитат да се избият взаимно.

И все пак... това не беше правилно. Нед (кога бе започнала да мисли за него като за Нед?) не заслужаваше двуликото отношение, което щеше да получи. Може и да беше властен и със сигурност арогантен, но под всичкото това той бе добър човек, чувствен и забавен, и джентълмен по сърце.

И това бе моментът, в който Шарлот направи безмълвна клетва. Нямаше начин да допусне той да стои и да чака в църквата в събота. Тя може и да не бе в състояние да спре Лидия и Рупърт от бягството, щеше дори и да им помогне, но щеше да направи всичко, което бе по силите и да спести на Нед най-голямото унижение. Тя преглътна нервно. Това значеше, че ще трябва да влезе в спалнята му и да го изкара от леглото посред нощ, веднага след като се увери, че Лидия и Рупърт са се отдалечили на безопасно разстояние, но нямаше друг начин. Не, и ако искаше да живее с чиста съвест занапред.

— Изведнъж станяхте доста сериозна — отбеляза той.

Тя се сепна изненадано от гласа му.

— Просто се отнесох — каза бързо, доволна, че поне за това не го лъжеше.

— Сестра ви и поетът изглежда са потънали в разговор — каза той тихо, посочвайки ги с глава.

Шарлот се заозърта наоколо и наистина, недалеч от тях Лидия и Рупърт говореха бързо и припряно. Слава богу, че бяха достатъчно далеч, за да не бъдат чути.

— Те са доста добри приятели — обясни Шарлот, надявайки се, че топлината, която чувстваше да се разлива по страните ѝ не значеше, че се изчервява. — Познаваме Рупърт от години.

— Значи ли това, че бъдещата ми съпруга е голяма почитателка на поезията?

— Боя се, че значи точно това — усмихна се гузно Шарлот.

Когато той я погледна, очите му блестяха закачливо.

— Значи ли това, че ще очаква от мен да ѝ рецитирам поезия?

— Вероятно — потвърди Шарлот, отправяйки му поглед със съчувствие, което си бе напълно истинско.

Той въздъхна:

— Е, предполагам ничий брак не е съвършен — продължи направо. — Ела, имаме пера да събираме и очила да крадем. Ако трябва да участваме в този глупав лов на вещи, поне ще го спечелим.

Шарлот изправи рамене и пристъпи напред.

— Всъщност, милорд, това е точно, което мисля и аз.

Така си беше. Всъщност бе доста странно, колко често той казваше нещо, което бе точно нейна мисъл.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Петък вечерта бе времето за предсватбено соаре, което Нед предполагаше се различава от предсватбеното соаре в сряда и четвъртък, но докато стоеше в задната част на стаята, държейки лениво чаша шампанско в едната ръка и чиния с три ягоди в другата, той наистина не можеше да установи разликите. Същите хора, различна храна. И това беше всичко. Ако той бе този, който да организира детайлите, щеше отдавна да е приключил с всичката тази излишна суматоха и почти нямаше да се покаже, освен пред свещеника, в уреченото време и час, макар че, ако трябваше да бъде честен, той никога не показва, че организацията го интересува по някакъв начин. А и всъщност, не се интересуваше, не и до преди тази изморителна, не, дяволски дълга седмица.

Но всички други изглежда си прекарваха чудесно, което той предполагаше беше нещо хубаво, тъй като, доколкото бе наясно, той плащаше за всичко това. Той въздъхна, бегло припомняйки си някой от разговорите, по време на които дрънкаше глупости от сорта на: „Разбира се Лидия трябва да има сватбата на мечтите си.“ Той погледна надолу към чинията с трите ягоди, в началото бяха пет, в момента две от тях бяха в стомаха му, представлявайки цялата му вечеря тази вечер.

Най-скъпите проклети ягоди, които някога бе ял. Не че не можеше да си го позволи, можеше да си позволи да харчи и не би провалил сватбата на мечтите, на което и да е момиче. Проблема, разбира се, бе в това, че момичето, което получаваше сватбата на мечтите си, не бе момичето на неговите мечти и когато го осъзна, бе вече твърде късно, за да може да промени нещо.

А най-тъжното бе, че до сега не бе осъзнал, че има мечти. Не му беше хрумвало, че би се радвал да има своя любовна история, но ако не се лъжеше часовника на стената тиктакаше и показваше, че остават около дванадесет часа, преди да се яви в църквата и да се увери, че никога няма да има своя любовна история.

Той се подпря на стената, далеч по-уморен, отколкото мъж на неговата възраст някога е бил. Колко скоро, чудеше се, би могъл да напусне залата, без да бъде груб? А и в интерес на истината, не изглеждаше някой да се интересува от личността му. Празнуващите се справяха добре със своите забавление, без да дават капка внимание на младоженеца. Или пък, осъзна Нед, като набързо огледа залата — младоженката.

Къде беше Лидия?

Той се зачуди, след това вдигна рамене и реши, че няма особено значение. Вече бе говорил с нея по-рано, когато трябваше да изпълнят задължителния валс и това бе достатъчно. След това той я засичаше из стаята от време на време да говори с гостите. Може би сега бе някъде в стаята за почивка за дамите, поправяйки си някой подгъв, щипеща си бузите, или каквото там правеха жените, когато смятаха, че никой не ги гледа. Явно винаги го правеха по двойки, тъй като Шарлот също я нямаше и той би заложил три ягоди (което в контекста на вечерта изобщо не бе малка сума, всъщност), че тя бе завлечена някъде от Лидия. Защо това го дразнеше толкова, той не можеше да разбере.

— Нед!

Той изпъна рамене и залепи усмивка на лицето си, тогава реши, че не си заслужава усилията, това бе просто сестра му, проправяща си път след тълпата, дърпаща братовчедка им Ема зад себе си.

— Какво правиш тук сам? — попита Бел, веднъж щом достигна до него.

— Наслаждавам се на собствената си компания.

Той не бе предвидил отговора за обида, но явно Бел го прие така, защото се намръщи.

— Къде е Лидия?

— Нямам никаква идея — каза той честно. — Вероятно някъде с Шарлот.

— Шарлот?

— Сестрата.

— Знам коя е Шарлот — каза тя раздражено. — Просто бях изненадана, че ти... — тя поклати глава.

Тогава Ема си проправи път към тях, първо корема.

— Ще ядеш ли тези ягоди? — попита тя.

— Заповядай. — Нед и подаде чинията.

Тя му благодари и си взе една ягодка.

— Гладна съм непрекъснато — заяви — Освен, разбира се, когато не съм.

Нед просто я зяпаше сякаш бе проговорила на древен гръцки, но Бел само кимна, сякаш разбираше перфектно, какво им казва Ема.

— Ще ти обясня — каза му тя, съжалявайки невежеството му. — Това е защото... — тя го потупа по ръката. — Скоро сам ще разбереш.

Нед се замисли за Лидия, бременна с неговото дете и това изглеждаше ужасно погрешно. Тогава лицето ѝ се промени. Очите и бяха почти същите и вероятно носа, но определено не и устните... Нед се облегна отново на стената, внезапно почувствал се като болен. Лицето, на което принадлежеше бременното тяло бе на Шарлот и изобщо не изглеждаше погрешно.

— Трябва да вървя — изрече той.

— Толкова скоро? — Бел изписка. — Едва девет е.

— Утре ме чака голям ден — изръмжа той, това си беше истина.

— Е, предполагам, можеш да си го позволиш — каза сестра му. — Лидия също я няма, така че...

Той кимна. — Ако някой пита...

— Не се тревожи за нищо — увери го Бел. — Ще измисля отлично извинение.

Ема кимна в съгласие.

— О, и Нед — каза Бел с глас достатъчно мек, за да улови вниманието му. Той я погледна. — Съжалявам — каза тя тихо.

Това беше най-милото и най-ужасно нещо, което би могла да каже. Но той все пак ѝ кимна, защото му бе сестра и я обичаше, независимо от всичко. След това се измъкна през френската врата към вътрешния двор, с намерението да се върне обратно в къщата през страничната врата, през която се надяваше да се добере безопасно до стаята си, без да се натъкне на някой желаещ да води разговор.

И тогава погледна надолу, все още държеше чинията с ягодите. Е, можеше да хапне още от няколкото хиляди паунда под формата на ягоди.

— Трябва да се върнеш обратно, Лидия!

Лидия разтърси енергично глава, докато пъхаше още един чифт обувки в пътническата чанта, без да си направи труда да погледне към Шарлот, докато отговаряше:

— Не мога. Нямам време.

— Предполага се, че ще се срещнеш с Рупърт в два — каза Шарлот. — Това значи, че имаш още пет часа.

Лидия погледна ужасено:

— Само толкова!

Шарлот погледна към чантите на Лидия, не че бяха малки, но едва ли щяха да са ѝ необходими пет часа, за да ги напълни. Тя реши да опита друга тактика.

— Лидия, — започна тя, опитвайки се да звучи, колкото се може по-благоразумно, — това парти там долу е в твоя чест. Ще липсваш — и когато Лидия не направи нищо друго, освен да вземе два сервиза, съпоставяйки тежината им един спрямо друг, тя отново повтори. — Лидия! — Шарлот я повика, вероятно малко по-високо отколкото бе планирала. — Чуваш ли ме? Ще забележат, че те няма.

— Тогава ти отиди долу — вдигна рамене Лидия.

— Аз не съм булката — посочи Шарлот, заставайки пред сестра си.

— Лавандуловата или розовата? — погледна я Лидия, отново игнорирайки всичко останало.

— Лидия...

— Коя от двете?

Шарлот не бе сигурна защо, може би заради абсолютния фарс на момента, но тя действително погледна.

— Откъде имаш тези? — попита, мислейки за нейния собствен гардероб от само бяло бельо.

— От чеиза ми.

— За брака ти с виконта? — попита ужасена Шарлот.

— Разбира се — отговори Лидия, спирайки се на лавандулата и хвърляйки я в чантата.

— Лидия, това е извратено!

— Не, не е! — отговори Лидия, удостоверявайки Шарлот с пълното си внимание, за пръв път, откакто бяха влезли в стаята. — Практично е. А ако ще се омъжвам за Рупърт, не мога да си позволя да не бъда.

Устните на Шарлот се разтвориха от изненада. До този момент тя не смяташе, че Лидия разбира какво ще е да се омъжи за човек без собствен доход какъвто бе Рупърт.

— Не съм толкова вятърничава, колкото си мислиш — каза Лидия, като така засрами Шарлот, защото това бе точно какво си мислеше тя.

Шарлот запази мълчание за момент, след това в меките ѝ думи се съдържаше неизреченото извинение:

— Харесвам розовото.

— Така ли? — запита Лидия с усмивка. — Аз също. Ще взема и двете.

Шарлот преглътна от неудобство, докато гледаше как сестра ѝ опакова.

— Трябва да се опиташ да се промъкнеш обратно на тържеството, поне за няколко минути — каза ѝ.

— Вероятно си права. Ще отида, веднъж щом свърша тук — кимна Лидия.

Шарлот тръгна към вратата.

— Аз отивам долу. Ако някой пита за теб аз ще... — тя размаха ръце във въздуха, докато се опитваше да измисли, какво би казала. — Е, ще измисля нещо.

— Благодаря ти — каза Лидия.

Шарлот не каза повече, само кимна, чувствайки се твърде разтърсена от ситуацията, за да каже нещо повече. Тя затвори вратата тихо зад себе си, преди да тръгне надолу по стълбите за залата. Това не ѝ допаднаше. Смяташе, че бе достатъчно добра лъжкиня, когато се налагаше, но не ѝ харесваше да го прави, още повече не ѝ харесваше да го прави на виконта.

Щеше да бъде толкова по-лесно, ако не беше толкова мил. Мил. Някак си това я накара да се усмихне. Нямаше да му хареса да го наричат така. Енергичен, може би. Опасен, определено. Дори дяволски звучеше някак си приемливо. Но независимо дали виконта го харесваше или не, той беше мил и добър, и истински, и със сигурност не заслужаваща съдбата, която Лидия му бе подготвила.

Лидия и...

Шарлот спря на площадката и затвори очи, чакайки пристъпа на съвест да отmine. Не искаше да мисли за собственото си участие в

предстоящото фиаско. Поне не още. Трябваше да се фокусира и концентрира, за да измъкне сестра си безопасно. Тогава ще може да отиде при виконта, да го намери и предупреди, за да не... Шарлот настръхна представяйки си сцената в църквата. Не можеше да позволи това да се случи. Нямахше да го позволи. Тя...

— Шарлот?

Тя отвори очи.

— Милорд! — изграчи тя, неспособна да повярва, че той стоеше точно пред нея. Не искаше да го вижда, докато всичко не свърши. Не бе сигурна, че съвестта ѝ ще го понесе.

— Добре ли сте? — попита, разбивайки сърцето ѝ с истинска загриженост в гласа.

— Аз съм чудесно — отвърна му, преглъщайки, докато успее да възпроизведе нещо като усмивка. — Просто малко... изнервена.

Устните му се извиха в суха усмивка.

— Трябва да пробваш как е от страната на младоженеца.

— Да — каза тя. — Сигурна съм, че е доста трудно. Искам да кажа... разбира се, че не е трудно, но... е.

Тя се зачуди, дали той някога бе чувал по-несмислено изречение.

— Сигурна съм, че въпреки всичко е трудно.

Той се вгледа в нея втренчено, достатъчно интензивно, за да я накара да се свие вътрешно.

— Нямах си и на идея — повдигна малката чиния в ръката си. — Ягода?

Тя поклати глава, стомаха ѝ бе твърде изнервен, за да може да понесе да го напълни.

— Къде отивате? — попита тя, най-вече за да наруши мълчанието.

— Горе. Лидия напусна и...

— Тя също е нервна — изстреля Шарлот. Дано не планираше да посети Лидия. Би било недопустимо, но дори и по-лошо, ако я хванеше, че опакова — отиде да полегне малко. Но ми обеща, че ще се върне съвсем скоро.

Той вдигна рамене.

— Та трябва да прави, каквото сметне за добре. Утре ни чака дълъг ден и ако иска да почива, нека почива.

Шарлот кимна, бавно издишайки, когато разбра, че той никога не бе планирал да посети Лидия.

И тогава направи най-голямата грешка в живота си.

Погледна нагоре.

Беше странно, защото бе тъмно, със само един блещукащ лъч зад нея и не би трябвало да може да види цвета на очите му. Но когато го погледна, погледът ѝ бе уловен от неговия, очите му сияеха толкова горещи, толкова сини и ако ще и цялата къща да бе започнала да се разпада около тях...

Тя не вярваше да успее да погледне встрани.

Нед се измъкваше нагоре по стълбите с ясната цел да избегне всякакъв вид човешки контакт, но когато видя Шарлот Торнтън на стълбищната площадка нещо в него щракна и си дойде на мястото, и той осъзна, че всякакъв вид човешки контакт не се отнасяше до нея. Не беше, както се опасяваше той, че я желае, при все, че всеки път, когато позволеше на погледа си да се плъзне надолу по устните ѝ, усещаше нещо вътре в него да се стяга, нещо което не трябваше да се стяга в присъствието на една снаха.

Бе повече от това, че я виждаше, стояща там със затворени очи. Тя изглеждаше като нишката живот, стабилната котва в свят, който стремглаво се разпадаше около него. Ако само можеше да я докосне, просто да хване ръката ѝ, всичко щеше да бъде наред.

— Искате ли да танцувате? — попита я. Думите му го изненадаха, макар и да излизаха от неговите уста.

Той видя изненадата в очите ѝ, чу я, когато кратко си пое дъх, преди да повтори въпроса.

— Да танцувам?

— Не сте ли? — питаше я доста уверен, че тръгва по рязко наклонен път, но абсолютно неспособен да направи нещо по въпроса.

— Танцувала, имам предвид. Нямах много танци тази вечер и не ви видях нито веднъж на подиума.

Тя поклати глава.

— Майка ме държа доста заета — обясни тя, но изглеждаше доста разсеяна, сякаш думите ѝ нямаха нищо общо с това, което ставаше в главата ѝ. — Подробности около партито и така нататък.

Той кимна.

— Трябва да танцувате — каза, а всъщност имаше предвид „Трябва да танцуваш с мен.“

Той постави чинията си на близкото стъпало, промърморвайки:

— Какъв е смисълът да си изкълчите глезена, ако не се забавлявате, когато се излекува.

Тя не каза нищо, просто си стоеше там и го зяпаше, не като да беше луд, макар и да бе сигурен, че е точно такъв, поне тази вечер. Тя просто стоеше там, сякаш не можеше да повярва на очите си, или може би на момента.

Музиката се чуваше от долния етаж, стълбището бе извито по такъв начин, че никой не би могъл да ги види от малката пролука, която се образуваше, нито отгоре, нито отдолу.

— Трябва да танцувате — повтори отново той, и тогава, за да докаже, че поне един от тях има остатъци на здрав разум в главата Шарлот поклати глава и каза:

— Не. Не трябва.

Ръката му се отпусна по тялото му и едва тогава той разбра, че я бе протегнал с намерението да я постави на гърба и.

— Майка ще ме търси — каза тя. — А и трябва да проверя как е Лидия.

Той кимна.

— И тогава трябва... — тя погледна към него... само за момент. Само за една частица от секундата, но достатъчно дълго, за да се срещнат очите им преди тя да се отдръпне.

— Но наистина не трябва да танцувам — заяви тя.

Но и двамата знаеха, че имаше предвид: „Не трябва да танцувам с теб.“

ГЛАВА ПЕТА

По-късно през нощта, докато Нед намираше утеха в чаша с бренди и просторната тишина на библиотеката на Хю Тортнън, той не можеше да се отърси от чувството, че пристъпваше към ръба на пропаст.

Разбира се, знаеше, че се впуска в брак без любов. Но си позволи да се замисли за това едва наскоро. Едва тази седмица, едва в този миг той осъзна, че ще бъде нещастен, или най-малкото изключително неудовлетворен през остатъка на живота си.

И нямаше нищо, което да можеше да направи, за да го промени.

Може би в друго време, друго място, един мъж би могъл да осуети брака си броени часове преди да се врене, но не и през 1824 и не в Англия.

Какво изобщо си бе мислил? Той не обичаше тази жена, тя не го обичаше и бе повече от убеден, че изобщо не се познават.

Той дори не предполагаше, че Лидия е така запалена по поезията, докато Шарлот не му бе казала по време на лова (който те разбира се спечелиха, какъв е смисълът на тези глупави игри иначе?).

Но не беше ли това нещо, което мъж би трябвало да знае за съпругата си? Особено, ако въпросният мъж си е поставил за цел да не допусне нито един том с поезия близо до библиотеката си? Това го накара да се замисли какво още можеше да се спотайва отвъд красивите сиви очи на Лидия. Харесваше ли животни? Дали не бе реформаторка, отдадена на благотворителността? Знаеше ли френски? Свирише ли на пианофорте? Пееше ли си мелодийки?

Той не знаеше защо тези въпроси не го бяха занимавали до тази нощ, определено му се струваше, че е трябвало да го занимават. Определено, всеки чувствителен мъж би искал да знае за жена си повече от цвета на очите и косата ѝ.

Докато седеше в мрака, обмисляйки какъв ще е живота му занапред, нямаше как да не признае, че точно това беше, което Бел се бе опитала да му каже през всички тези месеци.

Той въздъхна. Бел бе негова сестра и колкото и да не му се нравеше, трябваше да признае, че беше права.

Той не познаваше Лидия Торнтън. Не я познаваше и все пак щеше да се ожени за нея. Но, помисли си той с въздишка, докато очите му се спряха на купчинка подвързани с кожа книги, това не значеше непременно, че брака му ще бъде провал. Много двойки се обикваха след брака, нали? Ако не любов, то поне приятелство и разбирателство. Което си беше всичко, което можеше да си позволи и което целеше още от самото начало. И всичко, осъзна той, с което ще трябва да се научи да живее. Защото бе опознал Лидия малко по-добре през тази отминала седмица, достатъчно добре, за да знае, че никога нямаше да я обикне, не и по начина, по който мъж би трябвало да обича съпругата си.

А се бе появила и Шарлот.

Шарлот, която вероятно никога не бе погледнал втори път в Лондон. Шарлот, която го караше да се смее, с която можеше да си разказва глупави шегички и да не се чувства глупаво. И, напомни си той гневно, която щеше да бъде негова снаха след около седем часа.

Той погледна надолу към празната чаша в ръката си, чудейки се как се е изпразнила. Сериозно обмисляше възможността да я напълни отново, когато чу шум през вратата.

Интересно, помисли си той, всички би трябвало да са вече по леглата. Беше, той погледна часовника, почти два сутринта. Преди да се оттегли, чу Торнтънови да заявяват, че планират да преустановяват партито в единайсет, изявявайки желание гостите им да бъдат свежи и отпочинали за ранната съботна церемония.

Нед не бе затворил вратата напълно, така че се приближи към процепа и надникна. Нямаше изщракване на ключалки, или скърцане на врати, които да предупредят за неговото присъствие, така че той можеше да задоволи любопитството си и да разбере какво се готвеше.

— Шшшшшт!

Определено женско шъткане.

— Трябваше ли да слагаш толкова много багаж?

Той се вцепени, това звучеше като Шарлот. Бе прекарал с нея толкова време през последните няколко дни, че вероятно познаваше гласа ѝ по-добре от този на Лидия. Какво по дяволите, правеше Шарлот посред нощ?

Нед внезапно се почувства като ударен в стомаха. Да не би да си имаше любовник? Със сигурност не би била толкова глупава.

— Не мога да тръгна със само една сутрешна рокля! — дойде още един женски глас. — Да не искаш да се обличам в дрипи?

Хммммм. Май познаваше гласа на Лидия по-добре, отколкото бе очаквал, защото това звучеше точно като нея. Ушите му се наостриха. Забрави за Шарлот — какви ги вършеше Лидия? Къде, по дяволите, си мислеше, че отива в нощта преди сватбата?

Приблужи главата си по-близо до пролуката, доволен, че тази нощ имаше луна. Имаше достатъчно светлина влизаща през прозорците и той бе решил да не пали свещ, когато седна долу с питието си. Без светлина, директно идваща от библиотеката нямаше никакви индикации, че там има някой. Освен, ако Шарлот и Лидия специално не решаха да надникнат в библиотеката, те нямаше да го забележат, когато минаваха покрай нея.

Очите му бяха привикнали с тъмнината от дългото виждане и сега ги наблюдаваше как преминават, всяка носеща по една огромна чанта. Единствената светлина идваше от свещта, която Шарлот носеше в свободната си ръка. Лидия бе облечена повече от очевидно в пътнически костюм, а Шарлот носеше обикновена дневна рокля, чийто цвят не можеше да определи в тъмнината. Нито една от двете не бе облечена, така както човек би очаквал да види облечена една жена посред нощ.

— Сигурна ли си, че Рупърт ще те чака накрая на пътя? — прошепна Шарлот.

Нед не чу отговора на Лидия, не бе сигурен дали тя отговори или само кимна. Бученето в ушите му блокира всякакви звуци, всякакви мисли, освен една, която беше доста упорита.

Лидия го зарязваше. Промъкваше се посред нощ, броени часове преди, както бе планирано той да я посрещне в църквата.

Тя бягаше.

С този идиот Марчбанкс.

Той седеше там, обмисляйки брак, който дори не искаше, неговата прелестна булка е планирала да го измами през цялото време.

Искаше да крещи. Искаше да забие юмруци в стената. Искаше да...

Шарлот. Шарлот ѝ помагаше.

Гневът му се удвои. Как може да му причинява това? По дяволите всичко, те бяха приятели!приятели! Познаваше я от едва няколко дни, но затова време я опозна, наистина я опозна. Или поне така си мислеше. Явно не бе така лоялна и искрена, както си бе представял.

Шарлот. Тялото му се напрегна дори повече. Всеки мускул бе изпълнен с гняв. Мислеше я за по-добра от това. Би трябвало да се досеща какво му причинява като помагаше на Лидия. А, дали изобщо се бе замислила над това, през което ще премине той на следващата сутри, чакащ пред олтара булка, която никога няма да се появи.

Двете жени се придвижваха бавно, клатейки се от големите куфари. Лидия влачеше своя, явно не силна колкото Шарлот, защото тя бе успяла да вдигне своя на цели два инча от земята. Нед чакаше да приближат, челюстта му проскърца за секунда и тогава, тъкмо когато те достигнаха до прага той пристъпи напред.

— Отивате ли някъде? — попита той, удивен от презрителния и провлечен глас, който излезе от него, беше убеден, че думите му ще звучат по-скоро като ръмжене.

Лидия подскочи крачка назад, а Шарлот нададе лек писък, чийто тенор се промени, когато изпусна чантата и тя падна на крака ѝ. Подпря се с рамо на рамката на вратата с кръстосани ръце, наясно, че трябва да държи емоциите си в много стегната хватка. Една малка искра и щеше да избухне.

— Малко е късничко да сте будни, не мислите ли? — попита, запазвайки гласа си мек. — Мисля, че минава два — промърмори. — Човек би си помислил, че досега отдавна ще сте в своите нощници.

— Не е каквото изглежда — изтърси Шарлот.

Той погледна към Лидия, за да разбере, дали вече бе в състояние да говори, но тя изглеждаше ужасена и неспособна на членоразделна реч.

Чудесно.

Той се обърна към Шарлот, която явно бе по-достойния опонент.

— Това е интересно — каза той. — Защото не съм сигурен, като какво изглежда. Може би михте могли да ме осветлите?

Шарлот преглътна и стисна ръцете си една в друга.

— Е — каза тя, очевидно печелеща време. — Ами...

— Ако бях достатъчно глупав, — промълви той — бих могъл да си помисля, че моята възлюбена булка бяга в нощта преди нашия брак. Но тогава си казах, разбира се, че не е така. Момичетата на Тортнън не биха били толкова глупави, че да предприемат подобен ход.

Направи го. Затвори им устите. Шарлот мигаше ожесточено и той почти виждаше как бързо работи умът ѝ, за да измисли нещо, но не успяваше. Лидия просто изглеждаше, като че да бе се взирала в слънцето твърде дълго.

— Така че — продължи той, — след като очевидно ти не бягаш, а ти — обърна се към Шарлот и я порази с враждебен поглед, — не ѝ помагаш, може би бихте могли да кажете, какво точно правите.

Лидия погледна към Шарлот, очите и щяха да изскочат. Шарлот преглътна няколко пъти, преди да каже:

— Ами, всъщност аз...

Той я наблюдаваше.

Тя вдигна поглед към него. Неговият не се отклони и за миг.

— Аз... аз...

Очите им продължаваха да са приковани един в друг.

— Тя бяга — прошепна накрая и погледа и се заби в пода.

— Шарлот! — възкликна Лидия, гласът ѝ прониза тишината на нощта. Тя се обърна към сестра си с изражение на раздразнение и неверие. — Как можа?

— О, за бога, Лидия — отвърна Шарлот — той очевидно вече знае.

— Може би той...

— Колко глупав мислиш, че съм? — попита я Нед. — Мили боже, познаваш ли много мъже, които няма да разберат... — той размаха ръката си във въздух — ... това?

— Казах ти, че няма да проработи — каза Шарлот на сестра си, гласът ѝ бе настойчив и изпълнен с горчивина. — Казах ти, че не е правилно. Казах ти, че няма да ти се размине.

Лидия се обърна към Нед:

— Ще ме набиеш ли?

Той я погледна шокиран. Е, по дяволите. Сега тя успя да му запуши устата.

— Ще го направиш ли? — повтори тя.

— Разбира се, че не, — изстреля той, — макар че можеш да бъдеш сигурна, че ако някога бих ударил жена, ти ще си първата, за която ще се сетя.

Шарлот грабна ръката на Лидия и понечи да я издърпа обратно по стълбите.

— Връщаме се обратно — каза тя задъхано, очите ѝ срещнаха неговите за една безкрайна секунда. — Тя съжالياва. Аз съжالياвам. И двете съжالياваме.

— И мислиш, че това е достатъчно? — заяви той.

Тя преглътна конвулсивно, а кожата и изглеждаше доста бледа, дори и под блещукащата свещ.

— Ще се приготвим за сватбата — каза тя, влачейки и двете пътни чанти. — Ще направя всичко, за да е в църквата на време. Може да ми вярваш.

Това беше. Може да ми вярваш. Как смееше дори да си помисли тези думи?

— Не бързайте толкова — отсече той, спирайки техния бавен прогрес.

Шарлот се огледа наоколо. Очите ѝ светеха от отчаяние.

— Какво искаш? — проплака тя. — Казах, че ще бъде в църквата на време. Никой друг не знае какво се е случило тази вечер, така че няма да бъдете посрамен от действията на Лидия.

— Много щедро от ваша страна — каза той. — Но в светлината на скорошните събития брака с Лидия не ми се струва никак примамлив.

Устата на Лидия се отвори широко от обидата и той трябваше да погледне встрани, толкова отвратен бе от реакцията ѝ. Какво очакваше тя? Затова погледна към Шарлот, тя изглеждаше зашеметяващо на светлината на свещта, косите ѝ хващаха ръждивата червенина на пламъците.

— Какво искате? — прошепна тя, устните ѝ трепереха, когато изричаше въпроса.

Изглеждаше по същия начин, по който изглеждаше на стълбищната площадка, устните ѝ бяха леко разтворени, очите ѝ изглеждаха сребърни на светлината на свещта. Той искаше да танцува с нея.

И сега, когато всичко се бе променило, когато Лидия бе с единия крак на прага, той най-накрая можеше да признае, че иска повече. Умът му се напълни с мисли, порочни и съблазнителни и нещо, което не можеше да определи съвсем.

Погледна направо към Шарлот, директно към тези магически сиви очи и каза:

— Искам теб.

За момент никой не продума. Никой дори не дишаше. Тогава накрая Шарлот се окопити.

— Вие сте луд.

Но виконта просто грабна двете чанти на Лидия и ги вдигна във въздуха, сякаш бяха пълни с перца.

— Къде отивате с тях — изписка Лидия (тихо, ако такова нещо бе възможно, което явно беше, защото никой не се появи тичайки надолу по стълбите, за да види какво става).

Той застана на входната врата и ги изхвърли навън.

— Изчезни от тук!

Очите на Лидия изскочиха.

— Пускаш ме да вървя?

Отговорът му бе нетърпеливо изсумтяване, обръщайки се към нея я хвана грубо за ръката и започна да я дърпа към изхода.

— Наистина ли си мислиш, че ще искам да се ожения за теб след това? — изсъска той, гласът му бавно добиваше височина. — А сега, изчезвай!

— Но трябва да вървя четвърт миля преди да стигна до Рупърт — запротестира Лидия, главата ѝ се въртеше като откачена между сестра ѝ и Нед. — Предполагаше се, че Шарлот ще ми помогне с чантите.

Шарлот гледаше с ужас как Нед се обръща към сестра и с най-неприятното изражение, което бе виждала.

— Ти си голямо момиче — каза ѝ. — Все ще измислиш нещо.

— Ама не мога...

— В името на бога, жено — избухна той, — накарай Марчбанк да се върне за тях! Ако те иска достатъчно, ще носи проклетите ти чанти!

И докато Шарлот гледаше с отворена уста, той избута Лидия навън и тресна вратата пред лицето ѝ.

— Лидия... — успя да изцвърчи тя, преди той да се обърне към нея.

— Ти — каза й.

Беше само една дума, но всичко, за което тя можеше да мисли бе: Благодаря ти боже, че не бяха повече! Но...

— Почакай! — проплака тя. — Трябва да кажа сбогом на сестра си.

— Ще правиш, каквото ти кажа, че можеш...

Тя мина покрай него и тръгна към вратата.

— Трябва да й кажа сбогом — повтори тя, гласът й трепереше. — Не знам кога ще мога да я видя отново.

— Моля се, да не е скоро — промърмори той.

— Моля те! — примоли се — Трябва да...

Той я хвана през талията, но почти веднага охлаби хватката.

— О, за бога... добре — промърмори. — Върви! Имаш трийсет секунди.

Шарлот не се осмели да оспорва. Той беше оцетената страна в тази ситуация и колкото и да го мразеше ядосан, тя бе убедена, че той има право да е ядосан. Но какво по дяволите имаше предвид, когато каза, че иска нея? Достатъчно. Не можеше да мисли за това сега. Не и когато сестра й бягаше сама през нощта.

Не и когато спомена за лицето му я караше да трепери. Тези толкова сини очи, толкова наситени и той каза: „Искам теб.“

— Лидия! — повика Шарлот отчаяно. Тя отвори вратата и побягна навън, сякаш обувките й горяха, а в интерес на истината не бе толкова сигурна, че не горят.

— Лидия! — повика отново — Лидия!

Лидия си седеше под едно дърво и плачеше.

— Лидия! — повтори ужасено Шарлот и се приближи бързо към нея. — Какво става?

— Не се предполагаше да стане така — каза, поглеждайки през насълзени очи.

— Ами, не — съгласи се Шарлот, отправяйки нервен поглед към вратата. Нед каза тридесет секунди и тя бе убедена, че той има предвид точно толкова. — Но това е, което се случи.

Това явно не устройваше Лидия.

— Не се предполагаше, че ще ме разкрие — протестира тя. — Предполагаше се да бъде разстроен.

— Със сигурност беше такъв — отвърна Шарлот, чудейки се какво не е наред с тази нейна сестра. Не искаше ли да се омъжва за Рупърт? Не получаваше ли точно, каквото искаше? Защо, по дяволите, се оплакваше?

— Не — заяви Лидия, бършейки сълзите си с опакото на ръката. — Но трябваше да се случи, след като си тръгна. Не се предполагаше, че ще ми се налага да мисля за това.

Шарлот стисна зъби.

— Е, това е много неприятно Лидия.

— И не очаквах, че ще бъде толкова доволен да ме пусне да си ида — след тези думи Лидия започна да хленчи наново.

— Ставай! — изръмжа Шарлот, вдигайки Лидия на крака. Това вече ѝ дойде в повече. Вътре я чакаше разгневен виконт, готов да я разкъса парче по парче, а Лидия се оплакваше!? — Това ми беше достатъчно — просъска тя. — Като не искаш да се омъжваш за виконта, да не беше казвала „да“.

— Казах ти защо приех! Направих го за теб, Каролайн и Джорджина. Той обеща зестри за вас.

Имаше право, но колкото и да оценяваше саможертвата, която Лидия почти направи, в този момент Шарлот не бе склонна да ѝ предлага каквито и да е комплименти.

— Е, щом искаше да избягаш, трябваше да го направиш преди седмици.

— Но от банката казаха...

— Пет пари не давам за липсата на финанси на Рупърт — прекъсна я Шарлот. — Държиш се като дете.

— Не ми говори така! — стреля обратно Лидия. — Аз съм по-голяма от теб!

— Тогава се дръж като такава!

— Ще го направя! — и след тези думи Лидия вдигна двете чанти във въздуха и тръгна. Направи около осем крачки, преди да измрънка. — О-о, по дяволите, — и ги пусна на земята. — Какво по дяволите съм сложила вътре? — попита, слагайки ръце на кръста, докато гледаше дразнещия багаж.

И внезапно Шарлот осъзна, че се усмихва.

— Не знам — каза тя, безпомощно клатейки глава.

Лидия я погледна с меко изражение.

— Вероятно имам нужда от повече от едва рокля.

— Вероятно — съгласи се Шарлот.

Лидия погледна към чантите и въздъхна.

— Рупърт ще ги вземе за теб — каза меко Шарлот.

Лидия се обърна и улови погледа на сестра си.

— Да — каза тя. — Ще го направи. По-добре да го направи.

Шарлот вдигна ръка, за да ѝ помахва за сбогом.

— Бъди щастлива!

На което Лидия отговори с изплашен поглед, насочен към Нед, който излизаше от къщата и пристъпваше към тях:

— Бъди внимателна!

След това избяга в нощта.

Шарлот гледаше как сестра ѝ изчезва надолу по пътеката и си пое дълбоко дъх, подготвяйки се за битката, която скоро ѝ предстоеше. Тя можеше да чуе как Нед приближава. Стъпките му бяха отсечени и тежки в тишината на нощта. Докато се обърне, той вече бе до нея, толкова близо, че тя си задържа дъха.

— Вътре — рязко каза той, посочвайки къщата с глава.

— Не може ли това да почака до сутринта? — попита тя. Той ѝ отпусна повече от тридесет секунди, за да се сбогува с Лидия, кой знае, може би беше в щедро настроение.

— О-о, не мисля така — каза със заплашителна нотка в гласа.

— Но...

— Сега! — изръмжа той, хващайки я за лакътя.

Но при положение, че почти я завлече в къщата, докосването му бе изненадващо нежно и Шарлот осъзна, че подскача до него, походката ѝ бе почти бягане, за да може да се движи наравно с неговите широки крачки.

Преди да се усети, бе в библиотеката на баща си, с врати здраво затворени зад нея.

— Седни — заповяда ѝ той, посочвайки с пръст към стола.

— Предпочитам да стоя права, ако не възразявате.

— Седни.

Тя седна. Изглеждаше глупава за водене битка, при положение, че истинската война назряваше в съвсем близкото бъдеще.

За момента той не правеше нищо друго, освен да я гледа втренчено и на нея и се прииска най-накрая да си отвори устата и да ѝ се разкрещи. Всичко би било за предпочитане, пред тази тишина и този надменен поглед. Луната бе достатъчно силна, за да накара сивевата на очите му да свети и това я караше да се чувства, сякаш я пронизва до сърцевината ѝ.

— Милорд — каза тя накрая, умирайки от желание да разбие тишината.

Това изглежда му запали фитила.

— Имаш ли някаква представа, какво направи? — заяви той, но гласът му беше мек и това някак си бе по-страшно от всеки вик.

Шарлот не отговори веднага, не ѝ се вярваше, че той действително очакваше отговор и се оказа права, защото три секунди по-късно той продължи с:

— Планираше ли все пак да облечеш костюма си на шаферка утре? Седяща отпред, докато аз стоя и чакам Лидия, която никога нямаше да се появи?

Тя отстъпи пред изражението на лицето му. Той изглеждаше гневен, но също... наранен. И със сигурност се опитваше усилено да го скрие.

— Щях да ви кажа — прошепна тя. — Кълна се в гроба на...

— О, спести ми мелодрамата! — прекъсна я той, обхождайки стаята с такава стаена енергия, че Шарлот очакваше стените да започнат да се отдръпват.

— Щях да ви кажа — натърти Шарлот. — Веднага след като видех, че Лидия е в безопасност, щях да ви намеря и да ви кажа.

Очите му просветнаха.

— Щеше да дойдеш в стаята ми? — попита я.

— Ами... — тя запецна. — Вие всъщност бяхте тук, в библиотеката.

— Но ти не знаеше това.

— Не — призна тя — но... — тя преглътна останалите думи.

Той съкрати разстоянието между тях за по малко от секунда и сега и двете му ръце бяха поставени на дръжките на стола ѝ. Лицето му бе много близо.

— Щеше да дойдеш в стаята ми — повтори той. — Колко интересно щеше да бъде това.

Шарлот не каза нищо.

— Щеше ли да ме събудиш? — прошепна той. — Нежно, докосвайки веждите ми?

Той погледна към ръцете ѝ. Те трепереха.

— Или може би — продължи той, приближавайки се още по-близо, докато тя вече можеше да почувства дъха му на устните си — щеше да ме събудиш с целувка.

— Спри! — каза тя с приглушен глас. — Вие не сте такъв.

Той рязко се отдръпна назад.

— Не сте в позицията си да съдите характерите на други хора, мис Тортнън.

— Направих, какво смятах за правилно — каза тя, седейки изправена на стола.

— Смятала си това за правилно? — попита Нед влагайки отвращение във всяка сричка.

— Може би не правилно — призна тя. — Но беше най-доброто решение.

— Най-доброто — повтори той, почти изплювайки думите. — Наричаш най-доброто това да унижиш един мъж пред стотици хора? Най-доброто ли е да се прокрадваш в нощта, вместо да посрещнеш...

— Какво искате от мен да направя — запита го.

Нед запази мълчание за доста време, опитвайки се да си възвърне самоконтрола над емоциите си, отиде до прозореца и се подпря тежко на перваза.

— Няма нищо на този свят — каза ѝ, — което да уважавам повече от лоялността.

— Нито пък аз — каза Шарлот.

Пръстите му сграбчиха дървото, толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Нима? — попита я, без да може да се довери на себе си дори да се обърне, за да я погледне. — Тогава, как би обяснила това.

— Не разбирам, какво имате предвид — дойде гласът и зад него.

— Ти ме предаде.

Мълчание. И след това:

— Извинете, не разбрах.

Той прелетя толкова бързо, че тя се намери залепена за облегалката на стола.

— Ти ме предаде. Как можа да направиш такова нещо.

— Помагах на сестра си!

Думите ѝ завибрираха в стените и за момент той не можеше дори да се помръдне. Тя помагаше на сестра си. Разбира се, помисли си той почти безстрастно. Защо бе очаквал от нея да направи нещо друго? Веднъж самия той бе яздил като дявол от Оксфорд до Лондон, за да предотврати неговата сестра да се омъжи за неподходящия човек. Той от всички хора би трябвало да разбира лоялността към най-близките.

— Съжалявам за това, което ти причинихме — продължи Шарлот, гласът ѝ звучеше меко и почти овладяно в тъмнината. — Но Лидия ми е сестра. Искам да бъде щастлива.

Защо си бе помислил, че Шарлот трябва да е лоялна първо на него? Защо изобщо бе повярвал, че тя ще избере тяхното приятелство пред кръвната връзка със сестра си?

— Щях да ти кажа — продължаваше тя и той я чу как се изравя на краката си. — Никога нямаше да позволя да чакаш в недоумение в църквата. Но... но...

— Но какво? — попита я със суров и прегракнал глас. Обърна се към нея. Не знаеше защо изведнъж това да види лицето ѝ бе толкова важно, беше почти като магнит, който го привличаше и той трябваше да види в очите ѝ, да знае какво е в сърцето ѝ, какво е в душата ѝ.

— Вие не бихте си подхождали особено добре — каза тя. — Не че това извинява поведението на Лидия, или пък моето, но тя нямаше да е добра съпруга за вас.

Той кимна и тогава всяко парченце започна да си идва на мястото. Нещо в него започна да бълбука, нещо светло и вкусно, нещо зашеметяващо.

— Знам — каза, приближавайки се по-близо, само за да може да усеща дъха ѝ. — И ето защо, вместо това ще взема теб.

ГЛАВА ШЕСТА

Сега вече Шарлот бе абсолютно сигурна, че знае какво значи да се вкамениш.

— Какво — изрече задъхано тя, опитвайки се да говори през изстискащото усещане, което сякаш бе хванало гърлото ѝ, — точно имате предвид?

Веждите му се вдигнаха.

— Не бях ли достатъчно ясен?

— Милорд!

— Утре сутринта — започна той с тон, нетърпящ възражение. — Ще те видя на сватбата. Изглежда, че роклята на Лидия ще ти пасне — той я дари с порочна усмивка, докато вървеше към вратата. — Не закъснявай.

Тя се втренчи безпомощно в гърба му, преди да извика:

— Не мога да се омъжа за теб!

Той бавно се обърна.

— И защо не? Само не ми казвай, че и ти имаш някой поет-идиот, чакащ за теб накрая на пътя.

— Ами, аз... — тя се бореше с думите. Тя се бореше за причини. Тя се бореше за всичко, което би ѝ помогнало да премине през това, което се оказваше най-нелогичната и сюрреалистична нощ в живота ѝ.

— Като за начало — започна тя, — имената ви с Лидия вече бяха трикратно обявени в църквата!

Той поклати глава в несъгласие.

— Това не е проблем.

— За мен е! Нямаме лиценз — очите и се разшириха. — Ако се оженим няма да е законно.

Това явно не го обезпокои.

— Утре ще имам лиценз.

— Откъде си мислиш, че ще вземеш специален лиценз през следващите десет часа!

Той тръгна към нея, очите му сияеха от удовлетворение.

— За мое, а и за твое щастие, както съм сигурен, че скоро ще осъзнаеш, архиепископът на Кентърбъри ще присъства на сватбата.

Шарлот остана с увиснал челюст.

— Той няма да ти издаде специален лиценз. Не и за такава необикновена ситуация.

— Забавно — промълви той, — а аз си мислех, че специалните лицензи се издават именно в случай на необикновена ситуация.

— Това е лудост! Няма начин той да позволи да се оженим, не и когато почти се ожени за сестра ми.

Нед просто вдигна рамена.

— Държи ми услуга.

Тя се подпря на ръба на масичката за писане на баща ѝ. Що за мъж беше той, че архиепископът на Кентърбъри му дължеше услуга? Тя знаеше, че Блайдънови бяха смятани за важно семейство в Англия, но това бе отвъд всички нейни представи.

— Милорд, — започна тя, преплитайки пръстите си, докато се опитваше да формулира достатъчно убедителен и разумен аргумент срещу неговия план. През времето прекарано с него той със сигурност и се струваше разумен мъж. Това бе и причината, поради която тя го харесваше толкова много.

— Да? — попита я той, устните му леко се извиха в ъгълчетата.

— Милорд, — каза тя отново, прочиствайки гърлото си. — Изглеждате като човек, който би се вслушал в убедителни и разумни аргументи.

— Така е — той кръстоса ръце и се облегна на масичката за писане точно до нея — те бяха бедро до бедро, твърде разсейващо.

— Милорд, — повтори се тя отново.

— Предвид обстоятелствата — каза той, сега очите му блестяха от искрено забавление, — не мислиш ли, че ще е добре да свикнеш с малкото ми име?

— Точно така — каза тя. — Да, разбира се. Ако щяхме да се оженим, аз разбира се...

— Ние ще се оженим.

О небеса, той определено беше непревземаема крепост.

— Възможно е — каза тя успокояващо, — но е възможно...

Той я хвана за брадичката, повдигайки я, докато очите им не се срещнаха.

— Наричай ме Нед — каза меко той.

— Не съм убедена...

— Аз съм.

— Милорд...

— Нед.

— Нед — произнесе накрая тя.

Устните му се накъдриха.

— Добре.

Той я пусна и се облегна отново до нея и Шарлот най-накрая си припомни как се дишаше.

— Нед — каза тя, макар че да го нарича по име ѝ се струваше странно и удебеляваше езика ѝ. — Смятам, че трябва да си поемеш дълбоко дъх и да помислиш ясно какво казваш. Не мисля, че си обмислил всичко внимателно.

— Нима — измърка той.

— Ние почти не сме си разменили и една дума преди тази седмица — очите ѝ го заставяха да я слуша. — Не ме познаваш.

Той вдигна рамене.

— Познавам те доста по-добре, отколкото познавах сестра ти, а бях готов да се ожена за нея.

— Но искаше ли го — прошепна тя.

Той пристъпи по-близо и хвана ръката ѝ.

— Не и наполовина, колкото искам теб — промърмори.

Устните ѝ се разтвориха, но нито една думичка не излезе от тях, само лека струйка въздух, когато се захласна. Той я придърпваше по-близо... по-близо... и тогава ръцете му се увиха около талията ѝ и тя можеше да го почувства срещу себе си, по цялата му тръпнеца дължина.

— Нед — някак си успя да прошепне тя, но той постави пръст на устните ѝ с:

— Шшшшт! — последвано от: — Копнеех да направя това от дни.

Устните му намериха нейните и ако той все още чувстваше някакъв гняв към нея, той не беше там в целувката. Той беше мек и сладко нежен, устните му се допираха до нейните с меко потриване. И все пак ги усещаше чак до петите.

— Била ли си целувана преди? — прошепна той.

Тя поклати глава в отрицание. Усмивката му беше много удовлетворена и много, много мъжка.

— Добре — каза той, преди да спусне устните си отново към нея.

Освен, че това бе целувка на обсебване, на желание и нужда, устните му я белязваха гладно, докато ръцете му се притискаха към гърба ѝ, дърпайки я към него. Шарлот потъваше в него изцяло, оставяйки се на неговото тяло, търсейки с ръце, докато те не се спряха на силните му гръбни мускули, които можеше да усети през финия лен. Това, осъзна тя, някъде в мъглявината на нейния ум, бе желание. Това беше желание и Лидия бе проклета глупачка.

Лидия!

Мили боже! Какво правеше! Шарлот се откъсна от ръцете му.

— Не можем да правим това — рязко отвърна.

Очите на Нед бяха все още замечтани, а дишането му накъсано, но все пак успя да каже овладяно:

— Защо не?

— Сгоден си за сестра ми!

Той изви една вежда при това обяснение.

— Добре де — тя се поправи, — предполагам, вече не си сгоден за нея.

— Трудничко е да си сгоден за омъжена жена.

— Така е — преглътна тя. — Разбира се, тя все още не е омъжена.

Той се втренчи в нея с една извита вежда. Това беше, помисли си нещастно Шарлот, много по-ефективно от хиляди думи.

— Разбира се — промърмори тя, — вече би могла да се счита за омъжена.

— Шарлот.

— И наистина е твърде много да се очаква...

— Шарлот — каза той отново с по-висок тон.

— Да ѝ бъдеш верен при подобен случай...

— Шарлот!

Тя си затвори устата. Очите му я гледаха толкова настоятелно, че тя не можеше да отмести поглед, дори и петима красиви мъжаги да танцуваха голи пред прозореца.

— Има три неща, които трябва да знаеш тази вечер — каза той. — Първо, аз съм сам с теб и е посред нощ. Второ, утре сутринта ще се

ожения за теб.

— Не съм сигурна...

— Аз съм.

— Аз не съм — измънка тя, в жалък опит последната дума да е нейната.

Той се облегна назад с вълча усмивка.

— И трето, прекарах последните дни преследван от чувство за вина, защото, когато отивах в леглото си нощем аз никога, никога, нито веднъж не съм мислил за Лидия.

— Не? — прошепна тя.

Той поклати глава.

— Не Лидия.

Устните ѝ се разделиха от само себе си, а тя не можеше да свали очи от него, докато той се навеждаше по-близо, а дъхът му докосна ухото ѝ, прошепвайки:

— Само ти.

Сърцето ѝ беше истински предател, защото определено потъна.

— Всички мои сънища. Само ти.

— Наистина ли? — издиша тя.

Ръцете му обхванаха дупето ѝ и тя се озова притисната към него доста интимно.

— О, да — каза той, притискайки я още повече. — И както виждаш — устните му ухапаха нежно нейните, — всичко се подрежда доста добре, защото — езикът му проследи очертанията на устните ѝ, — не се сещам за нито една причина, поради която да не мога да целуна жената, за която ще се ожения след по-малко от десет часа, особено ако съм достатъчно късметлия да се окажа насаме с нея — той вдиша страстно срещу нея, — посред нощ.

Целуна я отново, езикът му се плъзна между устните ѝ с ясното намерение да я съблазни.

— Особено — промълви, думите му облъхваха кожата ѝ, — когато съм мечтал за това дни наред.

Нед докосна бузите ѝ с ръцете си, държейки лицето ѝ с обожание, докато се отдръпваше назад, за да се взре в очите ѝ.

— Мисля, — каза меко, — че трябва да бъдеш моя.

Устните ѝ се разтвориха и езикът ѝ се плъзна, за да ги навлажни, жест, който бе толкова болезнено съблазнителен и толкова

непрактичен. Тя бе толкова красива, огряна от лунната светлина, красива по начин, за който Лидия не би могла и да мечтае. Очите на Шарлот светеха с интелигентност, с огън, с живост, която липсваше на повечето жени. Усмивката ѝ бе заразителна, а смехът ѝ — музика.

Тя щеше да бъде страхотна съпруга. До него, в сърцето му, в леглото му. Той не можеше да разбере, защо не се бе сетил за това по-скоро. По дяволите, помисли си потръпвайки от смях, вероятно ще трябва да изпрати сандък с най-скъпото контрабандно френско бренди на Рупърт Марчбанк. Небесата знаеха, че дължи на проклетия глупак своята вечна признателност. Ако не бе избягал с Лидия, Нед щеше да се ожени за грешната сестра. И да прекара остатъка от живота си в копнеж по Шарлот. Но сега тя бе тук, в прегръдките му и щеше да бъде негова, не, тя вече бе негова. Тя може и още да не го бе осъзнала, но му принадлежеше.

Внезапно той не можеше да се сдържи да не се усмихне. Сам предполагаше, че се хили като идиот.

— Какво има? — предпазливо попита тя, сякаш се боеше, че той тотално е превъртял.

— Открих, че съм доста доволен от развоя на събитията — каза и посягайки надолу, за да преплете своите пръсти с нейните. — Ти беше права, когато по-рано ми каза, че Лидия не би ми подхождала. Но ти от друга страна...

Той вдигна ръката ѝ към устните си и целуна кокалчетата ѝ. Беше жест, който бе правил стотици пъти преди, обикновено, за да задоволи желанието на някоя жена за романтика. Но този път бе различно. Този път беше неговата собствена гъделичкаща нужда от романтика. Когато целуна ръката ѝ искаше да се забави възможно повече, не защото искаше да я съблазни (макар че, искаше и това), но защото обожаваше чувството да държи ръката ѝ в своята, устните му върху нейната кожа. Бавно той обърна ръката ѝ и положи нова интимна целувка на дланта ѝ.

Искаше я, о, как я искаше. Бе като нищо, което е изпитвал до този момент, желание, извиращо отвътре. Започващо от сърцето му и разпръскващо се из цялото му тяло.

Нямаше абсолютно никакъв начин да ѝ позволи да избяга. Той хвана и другата ѝ ръка и задържа и двете.

— Искам да ми дадеш дума — гласът му бе тих и сериозен.

— К-какво? — прошепна тя.

— Искам да ми обещаеш, че утре сутринта ще се омъжиш за мен.

— Нед, вече ти казах...

— Ако ми дадеш думата си, — продължи той, игнорирайки протеста ѝ, — ще ти позволя да се върнеш в стаята си и да поспиш.

Тя изпусна лек нервен кикот.

— Мислиш, че съм в състояние да заспя?

Той се усмихна. Нещата се развиваха, по-добре отколкото се бе надявал.

— Познавам те Шарлот.

— Така ли? — попита го със съмнение в гласа.

— По-добре, отколкото очакваш и знам, че думата ти е закон. Ако ми дадеш думата си, че няма да направиш нещо глупаво като да избягаш например, ще те пусна да си вървиш в стаята.

— А ако не го направя?

Кожата му се възпламени.

— Тогава ще останеш тук, в библиотеката с мен. Цяла нощ.

Тя преглътна.

— Давам ти думата си, че няма да избягам — покорно каза тя. — Но не мога да ти обещаая, че ще се омъжа за теб.

Нед претегли възможностите. Беше напълно убеден, че ще успее да я убеди да се омъжи за него на сутринта, ако се стигнеше до убеждаване. Тя вече се чувстваше достатъчно виновна заради участието си в бягството на Лидия. Това беше нещо, което той би могъл да извърти в негова полза.

— А, и при всички случаи, трябва да говориш с баща ми — добави тя.

Той позволи пръстите им да се разплетат, след това бавно отпусна ръцете си отстрани.

Битката бе спечелена.

Ако му предлагаше да говори с баща ѝ, тя вече бе негова.

— Ще те видя сутринта — каза той, навеждайки глава в знак на уважение.

— Пускаш ме да си отида? — прошепна тя.

— Ти ми даде думата си, че няма да избягаш. Нямам нужда от повече уверения.

Устните ѝ се разтвориха, а очите ѝ сякаш станаха по-големи от някакво чувство, което той не можеше да определи със сигурност. Но беше хубаво. Определено беше хубаво.

— Ще те чакам тук — каза той. — В осем сутринта. Ще уведомиш ли баща си, че искам да говоря с него?

Тя кимна. Той отстъпи назад и се поклони леко.

— В такъв случай, до утре, милейди.

Когато тя понечи да го поправи, заради употребата на подобно височайше обръщение, той вдигна ръка и каза:

— Утре ще вече ще бъдеш виконтеса. Скоро ще ти се наложи да свикнеш хората да се обръщат към теб с това обръщение.

Тя посочи към вратата.

— Мисля, че е време да се оттегля.

— Разбира се — каза той с иронично извити устни. — Не бихме искали да ни спипат заедно посред нощ. Ще има приказки.

Тя се усмихна по очарователен начин. Сякаш иначе нямаше да има приказки. Техният брак със сигурност щеше да е най-обсъжданата тема месеци наред.

— Тръгвай — каза и нежно. — Поспи малко.

Тя му отпрати поглед, който казваше, че дори не би могла да се надява да задреме, след това се изниза през вратата.

Той остана втренчен в отворената врата за няколко секунди, докато тя изчезна, после прошепна:

— Сънувай ме.

За щастие на Шарлот, баща ѝ бе ранна птица, така че когато на следващата сутрин тя влезе в малката стая за закуска петнадесет минути преди осем, той както обикновено бе там, с чиния пълна с шунка и яйца.

— Добро утро, Шарлот — избоботи той. — Чудесен ден за сватба, не мислиш ли?

— Ами, да — каза тя, опитвайки с да се усмихне без особен успех.

— Умно от твоя страна да дойдеш тук, за да закусиш. Майка ти събра всички останали в голямата стая, не че има много желаещи да станат толкова рано.

— Всъщност, чух гласове, докато минавах покрай стаята — каза тя, без изобщо да знае, защо реши да го осведоми.

— Хмммм — изсумтя той разсеяно. — Сякаш човек може да се наслади на хубавата закуска насред цялата тази суматоха.

— Татко, — каза тя стегнато, — трябва да ти кажа нещо.

Той я погледна с повдигнати вежди.

— Или, май е най-добре да ти покажа това — тя извади бележката, която Лидия бе написала за родителите им, в която обясняваше какво е сторила. След като му я подаде, Шарлот благоразумно направи няколко крачки назад, бе сигурна, че веднъж щом баща и прочете бележката викът му ще бъде смъртоносен. Но когато очите му спряха да се плъзгат по редовете, единственото, което е направи бе да прошепне тихо:

— Ти знаеше ли за това?

Повече от всичко на Шарлот ѝ се искаше да излъже, но не можеше и кимна. Господин Тортнън не помръдна няколко секунди, единственото доказателство за гнева му бяха побелелите кокалчета на ръцете, докато се бе вкопчил в масата.

— Виконтът е в библиотеката — каза тя, преглъщайки конвулсивно. Мълчанието на баща ѝ я плашеше много повече от виковете му. — Мисля, че би искал да говори с теб.

Той я погледна.

— Той знае ли какво е направила?

Шарлот кимна.

И тогава баща ѝ произнесе много думи, които тя не си бе представяла, че ще излязат от устата му някога, включително няколко, за чието съществуване не бе и подозирала.

— Ние сме съсипани — просъска той, веднъж щом спря с ругатните. — Съсипани. И трябва да благодарим на теб и сестра ти за това.

— Вероятно, ако просто се срещнеш с виконта — нещастно предложи Шарлот. Тя никога не бе била близка с баща си, но как само жадуваше за одобрението му.

Мистър Тортнън стана рязко и хвърли салфетката си долу. Шарлот се отдръпна от пътя му, а след това тръгна след него, запазвайки почтително разстояние. Но когато стигнаха библиотеката, той се обърна към нея, а гневът му прозираше във всяка дума.

— Какво си мислиш, че правиш тук? Вече стори достатъчно. Прибирай се в стаята си и не я напускай, докато аз не ти разреша.

— Мисля — дойде дълбок глас, — че тя трябва да остане.

Шарлот погледна нагоре. Нед взимаше последните стъпала, изглеждайки великолепно мъжествен в сватбения си костюм.

Баща и я сръчка в ребрата и просъска:

— Мисля, че ми каза, че той вече знае?

— Знае.

— Тогава, какво, по дяволите прави облечен така?

Шарлот бе спасена от това да отговори от приближаването на Нед.

— Хю — каза той, кимвайки към господин Тортнън.

— Милорд — отвърна баща ѝ, изненадвайки я. Тя си мислеше, че той се обръща към Нед с малкото му име, но явно нервите му го принуждаваха тази сутрин да покаже повече респект.

Нед посочи с глава към библиотеката.

— Ще влезем ли?

Господин Тортнън тръгна към библиотеката, но Нед го спря внимателно.

— Първо Шарлот.

Шарлот можеше да каже, че баща ѝ умира от любопитство, но се сдържаше, вместо това отстъпи и ѝ направи път. Докато минаваше покрай Нед той се наведе и промърмори:

— Интересен избор на рокля.

Шарлот почувства, че се изчервява. Тя бе облякла своя обикновена дневна рокля, не сватбената на Лидия, както той я бе инструктирал. Момент по-късно тримата бяха в библиотеката с врата здраво затворена зад тях.

— Милорд, — започна мистър Тортнън, — искам да ви уверя, че си нямах ни най-малка представа...

— Достатъчно — прекъсна го Нед, застанал в средата на стаята, със забележително самообладание. — Нямам никакво желание да обсъждам Лидия или пък бягството ѝ с Марчбанкс.

Мистър Тортнън преглътна насила. Адамовата му ябълка скачаше нагоре-надолу из месестия му врат.

— Така ли?

— Естествено, бях ядосан от предателството на дъщеря ви.

Коя дъщеря, мислеше си Шарлот. Снощи изглеждаше доста по-ядосан на нея, отколкото на Лидия.

— Но, няма да е трудно да оправим нещата.

— Всичко, милорд, — увери го мистър Тортнън. — Всичко, което поискате. Стига да е по силите ми.

— Чудесно — меко каза Нед. — Тогава ще взема нея — той посочи Шарлот. — Вместо Лидия.

Мистър Тортнън не можеше да направи нищо друго, освен да мига.

— Шарлот? — попита накрая.

— Всъщност, не се съмнявам, че тя ще е далеч по-добра съпруга, отколкото Лидия някога би могла да бъде.

Мистър Тортнън извърна глава на няколко пъти към дъщеря си и доскорошния годеник на другата му дъщеря, след което отново попита:

— Шарлот?

— Да.

И това бе достатъчно, за да го убеди.

— Тя е ваша — каза бързо той. — Стига да я искате.

— Татко! — проплака Шарлот. Той говореше за нея, сякаш не бе нищо повече от чувал с брашно.

— Тази сутрин е добър избор — каза Нед. — Издействах специален лиценз, а всичко вече е аранжирано за сватба.

— Чудесно! Чудесно! — повтаряше мистър Тортнън. Облекчението струеше от всяко негово движение. — Нямам никакви възражения... и... а... уговорката остава същата?

Изражението на Нед се вкамени, когато погледна алчното изражение на мистър Тортнън, но всичко, което каза бе:

— Разбира се.

Този път мистър Тортнън, дори не се постара да скрие облекчението си.

— Добре, добре. Аз... — той се спря, обръщайки се към Шарлот. — Какво чакаш момиче? Трябва да се приготвиш!

— Татко аз...

— Нито дума повече от теб! — сопна й се. — Приключих с теб!

— Може би ще сметете за необходимо да говорите на бъдещата ми съпруга по-учтиво — намеси се Нед, гласът му бе смъртоносно тих.

Мистър Тортнън се обърна към него премигвайки шокирано.

— Разбира се, разбира се — побърза да каже. — Тя вече е ваша. Както кажете.

— Мисля — каза Нед, — че това, което искам, е един момент насаме.

— Разбира се — съгласи се мистър Тортнън, сграбчвайки Шарлот за китката. — Ела с мен! Виконтът иска да е сам.

— Сам с Шарлот — поясни Нед.

Мистър Тортнън погледна към Шарлот, после към Нед, после пак към Шарлот.

— Не мисля, че това е мъдра идея.

Веждата на Нед почти подскочи.

— Много не-мъдри идеи имаше напоследък, не мислите ли? Тази, смятам аз, е една от най-безобидните от много други.

— Разбира се, разбира се — избоботи мистър Тортнън и напусна стаята.

Нед бе наблюдавал бъдещата си булка, докато баща ѝ решаваше съдбата ѝ. Тя се чувстваше безпомощна, той можеше да види това изписано на лицето ѝ. И също така манипулирана. Но, той отказваше да се чувства виновен за това. Знаеше в сърцето си, във всяка кост от тялото си, че да се ожени за Шарлот Тортнън бе най-правилното нещо, което някога би направил. Съжеляваше, че трябваше да бъде толкова надменен, за да постигне целта си, но и Шарлот не бе съвсем невинна при така стеклите се обстоятелства, нали?

Той пристъпи напред и докосна страните ѝ.

— Съжелявам, ако ти се струва, че всичко става твърде бързо — каза ѝ меко той.

Тя не отговори.

— Мога да те уверя...

— Той дори не ме попита — каза тя, гласът ѝ се пречупи.

Нед прокара пръстите си под брадичката ѝ и вдигна лицето и към неговото. Той зададе въпроса си с очи.

— Баща ми — отвърна му тя. — Дори веднъж не ме попита, какво искам аз. Беше все едно изобщо ме няма.

Нед я наблюдаваше, наблюдаваше я как се старее да остане силна и да не показва емоция. Той виждаше куража и силата на характера ѝ и изведнъж желанието да направи това по правилния начин го обзе.

Шарлот Тортнън можеше и да получава прибързана сватба, която бе планирана за сестра ѝ, но за бога, щеше да получи предложение, което си беше само нейно.

Той застана на едно коляно.

— Милорд? — изписка тя.

— Шарлот, — каза ѝ, гласът му бе препълнен с емоция и нужда.
— Смирено те моля за ръката ти.

— Смирено? — повтори тя със съмнение.

Той взе ръката и я прокара нежно покрай устните си.

— Ако не кажеш да — каза ѝ, — аз ще трябва да изживея дните си, копнеейки за теб, за по-добър живот, за теб като съпруга, без да искам друга.

— Ти римуваш — отбеляза тя, смеейки се нервно.

— Не нарочно, уверявам те.

Тогава тя се усмихна. Истинска усмивка. Не това широко, сияещо ухилване, което бе белязало неговото пропадане, когато я видя за пръв път. Нещо по-меко, свенливо. Но не по-малко истинско.

И докато я гледаше и не можеше да откъсне очи от нея, всичко стана повече от ясно. Той я обичаше.

Той обичаше тази жена и бог да му е на помощ, не би могъл да живее без нея.

— Омъжи се за мен — каза и не можеше да скрие нетърпението и нуждата си.

Очите и, които бяха съсредоточени някъде зад него, сега го погледнаха.

— Омъжи се за мен! — повтори той.

— Да — прошепна тя. — Да.

ГЛАВА СЕДМА

Два часа по-късно Шарлот бе виконтеса. Шест часа след това тя се качи в каретата и каза сбогом на целия си доскорошен живот, какъвто го познаваше.

Нед я отвеждаше в Мидълууд, неговата малка собственост, която се намираше на петнадесет мили от нейния собствен дом. Той не искаше да прекара сватбената си нощ в Тортнън Хал. Както обясни, намеренията му изискваха повече уединение. Сватбата за Шарлот бе като в мъгла. Тя все още бе в шок, напълно вцепенена от романтичното предложение на Нед, та не можеше да се съсредоточи над нищо друго, освен да се увери, че в правилния момент ще каже да.

Един ден, бе убедена тя, щеше да чуе всички слухове, които се носеха сред гостите, които бяха очаквали друга булка да извърви пътеката до олтара, но поне днес тя не чу и един шепот.

Шарлот и Нед не си казаха почти нищо през време на пътуването, но това бе някак си странно успокояващо. Имаше нещо в присъствието му, което я караше да се чувства удобно и спокойно.

Искаше той да е наблизко, дори и да не говореха, беше хубаво да знае, че той е до нея. Бе забавно, как подобно чувство можеше да пусне корено толкова на дълбоко за толкова кратко време.

Когато пристигнаха, както тя предполагаше в един от многото им домове, Нед взе ръката ѝ.

— Нервна ли си? — попита я.

— Разбира се — отвърна тя, без да се замисли.

Той се засмя, богат, топъл звук, който се разнесе извън каретата, докато един лакей отваряше вратата. Той скочи от каретата и се протегна, за да ѝ помогне да слезе.

— Каква благословия е да се ожениш за честна жена — промърмори, докосвайки с устни ухото ѝ.

Шарлот преглътна, опитвайки се да не обръща внимание на топлината, която се разля навсякъде по тялото ѝ.

— Гладна ли си? — попита Нед, докато я въвеждаше вътре.

Тя поклати глава. Беше ѝ невъзможно да мисли за храна.

— Добре — одобрително каза той. — Аз също.

Шарлот се огледа наоколо, когато влязоха в къщата. Не бе потресаващо голяма, но бе елегантна и комфортна.

— Идваш ли тук често? — попита тя.

— В Мидълхууд?

Тя кимна.

— По-често съм в Лондон — призна той. — Но можем да прекарваме повече време тук, ако искаш да си по-близо до семейството си.

— Бих искала — избъбри тя, после прехапа долната си устна и добави. — Ако и ти искаш.

Той я поведе нагоре по стълбите.

— Какво се случи с твърдоглавката, за която се ожених? Шарлот Тортнън, която познавам не би искала моето разрешение, за каквото и да е.

— Сега съм Шарлот Блайдън — каза тя. — И вече ти казах, нервна съм.

Те изкачиха стълбите и той я поведе към една от стаите.

— Няма защо да бъдеш нервна — увери я той.

— Няма ли?

— Добре де, съвсем малко — призна той.

— Съвсем малко? — попита тя със съмнение.

— Добре. Има защо да си нервна. Ще ти покажа неща — той я поведе към една отворена врата и затвори вратата зад тях, — които ще бъдат съвсем, съвсем нови за теб.

Шарлот преглътна. В целия този хаос през деня майка ѝ бе забравила да проведе разговора майка — дъщеря. Тя бе селско момиче и знаеше малко за това, което се случва между мъжа и жената, но някак си това изобщо не я успокояваше, докато съпругът ѝ стоеше точно пред нея, определено поглъщащ я с очи.

— Колко пъти си била целувана? — попита той, сваляйки сакото си.

Тя премигна, изненадана от въпроса.

— Веднъж — отговори.

— От мен, предполагам? — попита меко.

Тя кимна.

— Чудесно — каза той и едва тогава тя осъзна, че той сваляше ръкавелите си.

Наблюдаваше как пръстите му се насочват към копчетата на ризата му, устните ѝ бяха пресъхнали, когато го попита:

— Колко пъти си бил целуван?

Устните му се извиха.

— Веднъж.

Очите и се взряха в лицето му.

— Веднъж, когато те целунах — каза той дрезгаво. — Осъзнах, че всички други не се броят.

Сякаш мълния удари в стаята. Въздухът се наелектризира и Шарлот вече не бе уверена, че може да стои права.

— Но, вярвам — промълви той, скъсявайки разстоянието между тях и поднесе и двете ѝ ръце към устните си, — че няма да остана само с една целувка до края на дните си.

Шарлот успя да поклати глава в изумление.

— Как се случи всичко това? — прошепна тя.

Той я погледна любопитно.

— Как се случи, какво?

— Това — каза, сякаш едно просто местоимение, би могло да обясни всичко. — Ти. Аз. Ти — мой съпруг.

— Аз знам — усмихна се той.

— Искам да знаеш нещо — думите се изтърколиха от устата ѝ.

Той изглежда се забавляваше от нейната искреност.

— Каквото кажеш — каза тихо.

— Мислих много над това — започна тя, наясно, че моментът беше много важен. Бракът ѝ бе внезапен, но щеше да се крепи на честността и тя трябваше да му каже какво беше в сърцето ѝ. — Когато ме помоли да заема мястото на Лидия...

— Не го казвай по този начин — прекъсна я, гласът му беше нисък, но настоятелен.

— Какво имаш предвид?

Сините му очи се фокусираха върху нея с изпепеляващ огън.

— Не искам никога да се чувстваш, сякаш си заела мястото на някой друг. Ти си ми съпруга. Ти, Шарлот. Ти си моят първи избор, моят единствен избор.

Ръцете му здраво стиснаха нейните, а гласът му стана дори още по-настойчив.

— Благодаря на бога за дена, в който Лидия реши, че има нужда от повече поезия в живота си.

Шарлот отвори устни от изненада. Думите му я накараха да се почувства не само обичана, но и обгрижена.

— Искам да знаеш — каза тя отново, страхувайки се, че ако се фокусира твърде много над думите му, ще се разтопи в прегръдката му и ще забрави да каже, каквото възнамеряваше. — Искам да знаеш, че аз знам с всяка частица на сърцето си, че днес направих правилното решение като се омъжих за теб. Не знам как така го знам и не мисля, че има разумно обяснение, а няма нищо, което да ценя повече от разума, но... но...

Той я придърпа към себе си.

— Аз знам — каза ѝ, думите му потънаха в косите ѝ. — Аз знам.

— Мисля, че май те обичам — прошепна тя в ризата му, това бе единственият начин да събере достатъчно кураж, за да го каже, когато не го гледаше в лицето.

Той замръзна.

— Какво каза?

— Съжалявам — каза му, чувствайки как рамената и увисват заради реакцията му. — Не трябваше да го казвам. Не още.

Ръцете му обхванаха страните му и я накараха да вдигне глава, докато нямаше друг избор, но да го погледне в очите.

— Какво каза? — повтори.

— Мисля, че те обичам — прошепна тя. — Не съм сигурна, тъй като не съм обичала някой досега, така че не съм запозната с чувството, но...

— Аз съм сигурен — гласът му бе прегракнал и нестабилен. — Аз съм сигурен. Обичам те Шарлот. Обичам те и не знам какво щях да правя, ако не се бе съгласила да се омъжиш за мен.

Устните ѝ потрепнаха в неочакван смях.

— Щеше да откриеш начин да ме убедиш — каза му.

— Щях да правя любов с теб точно там, в библиотеката на баща ти, ако се налагаше — отвърна ѝ, устните му се извиха дяволито.

— Вярвам, че щеше да го направиш — отвърна му, докато собствените ѝ устни се разтягаха в усмивка.

— И ти гарантирам — продължи той, бавно целувайки ухото ѝ докато говореше, — че щях да бъда много, много убедителен.

— Нямам никакво съмнение — каза, но гласа ѝ излизаше на пресекулки.

— Всъщност — промълви той, докато пръстите му разкопчаваха копчетата на гърба ѝ, — мисля, че трябва да те убедя сега.

Шарлот задържа дъха си, когато струя студен въздух, погали гърба ѝ. Всеки момент дрехите ѝ щяха да се свличат от нея и тя щеше да стои пред него така, както съпругата можеше да се появи само пред съпруга си.

Той бе толкова близо, че тя можеше да усети жегата, която тялото му излъчваше и да чуе звука на собствения му дъх.

— Не бъди нервна — прошепна ѝ, думите му докоснаха ухото ѝ като милувка. — Обещавам, че ще направя така, че да ти хареса.

— Знам — гласът и трепереше, но тя успя да се усмихне. — И пак мога да бъда нервна.

Той я прегърна, приглушеният му смях разтреса телата и на двамата.

— Можеш да бъдеш всичко, което искаш — каза ѝ, — стига да си моя.

— Винаги — обеща тя. — Винаги.

Той отстъпи, за да свали напълно ризата си, оставяйки Шарлот, вкопчена в собственото си тяло учудена от студенината, която докосна гърба ѝ.

— Би ли искала да изляза? — попита той тихо.

Очите ѝ се разшириха. Това не го очакваше.

— За да имаш уединение, докато влизаш в леглото — обясни той.

— О — премигна тя. — Така ли се прави?

— Така се прави често — каза ѝ. — Макар, че не е както би трябвало да се прави.

— Как би искал да се прави? — прошепна тя.

Очите му загоряха.

— Искам да премахна всяко парче плат от теб сам.

Тя потрепери.

— След това искам да те положа на леглото, за да те виждам.

Сърцето ѝ започна да препуска.

— След това, — продължи, ризата му падна на пода, а той пристъпи към нея, — бих искал да целуна всеки инч от теб.

Тя спря да диша.

— Ако не възразяваш — добави, с порочна усмивка.

— Не възразявам — изстреля тя, след това се изчерви цялата, когато осъзна какво бе казала.

Но Нед само се засмя тихичко, докато ръката му покри нейната и нежно свали фустата ѝ долу. Шарлот задържа дъха си, сякаш бе омагьосана от него, в невъзможност да откъсне очи от лицето му, или да скрие чувството на гордост, когато видя изражението му.

— Красива си — издиша той, в гласа му имаше нотка на възхищение и почитание. Ръцете му я обгърнаха, за да я почувстват и за момент той изглеждаше сякаш изпитва болка. Очите му се затвориха, а тялото му се разтърси и когато отново отвори очи в тях имаше нещо, което Шарлот не бе виждала дотогава. Нещо отвъд желанието. Нужда.

Той се наведе към нея, след което я вдигна и я положи на леглото, спирайки за кратко, за да свали чорапите и пантофките ѝ. След което за време, което не изглеждаше възможно, той свали останалото от своето облекло и покри тялото ѝ с неговото.

— Знаеш ли колко се нуждая от теб? — прошепна Нед, изръмжавайки, когато притисна интимно бедрата си към нейните. — Би ли могла изобщо да разбереш?

Устните ѝ се разтвориха, но единствените думи, които успя да произнесе бяха неговото име. Той изпусна накъсана въздишка, когато ръцете му се плъзнаха по нея към бедрата ѝ, а след това под нея, докато не стисна дупето ѝ.

— Мечтаех за това от момента, в който те срещнах, желях го толкова отчаяно дори и да знаех, че е грешно. А сега си моя — изръмжа той, докато потриваше лицето си във врата ѝ. — Моя завинаги.

Той проследи с устни изящната линия на врата ѝ надолу до ключиците, а след това до нежната извивка на гърдите. С ръка покри едната ѝ гърда, дразнейки кожата ѝ докато зърното ѝ не се втвърди. Беше меко и нежно, и несъмнено неустойливо. Той се насили да спре и да я погледне, за да запомни момента, но след това повече не можеше да се спре. Пое зърното в устата си, спирайки само за миг да се

усмихне, когато тя изцвърча от изненада. Скоро скимтеше от удоволствие и се извиваше под него, жадуваща нещо, което не можеше да назове. Бедрата ѝ се притискаха към неговите и всеки път, когато той мръднеше ръката си, за да стисне, погали, докосне тя стенеше.

Тя беше всичко, което той желаше една жена да бъде.

— Кажи ми какво ти харесва — прошепна срещу кожата ѝ. Потърка зърното и с длан. — Това?

Тя кимна.

— Това? — този път пое цялата ѝ гърда в ръка и я стисна.

Тя кимна отново, дишането и бе забързано и излизаше на пресекулки от устните ѝ.

Тогава той плъзна ръката си и я докосна между краката.

— Това? — попита и обърна лицето си, за да не може да види порочната му усмивка.

Единственото, което тя успя да каже бе:

— О!

Но това „О!“ бе перфектно.

Точно както тя бе перфектна в ръцете му.

Той я докосна по-дълбоко, плъзгайки един пръст в нея, за да я подготви за него. Искаше я толкова много, че не вярваше някога да е искал нещо толкова силно. Бе повече от желание, повече от нужда. Искаше да я обсеби, да я погълне, да я притисне толкова близо и силно, че душите им да се слеят в една.

Това, помисли си той, заравяйки лице встрани на врата ѝ, бе любов.

И беше като нищо друго, което бе изпитвал досега. Беше повече, отколкото се бе надявал, по-голямо от всичко, за което бе мечтал. Беше съвършенство. Отвъд съвършенството. Беше благословия.

Беше трудно да се възпира, но задържаше желанието си, за да се увери, че тя бе готова за него. И дори тогава, когато пръстите му бяха влажни от страстта ѝ, той искаше да бъде сигурен, трябваше да я попита.

— Готова ли си?

Тя го погледна с питащи очи.

— Така мисля — прошепна. — Нуждая се... от нещо. Мисля, че се нуждая от теб.

Той не мислеше, че би могъл да я желае повече, но думите, толкова прости, толкова истински, бяха като огън за кръвта му и единственото, което можеше да направи бе да не нахлуе в нея веднага, внезапно и грубо. Стискайки зъби срещу нуждата да проникне в нея незабавно, той се позиционира пред нея, опитвайки се да игнорира топлината ѝ, която го подмамваше. С внимателно контролирани движения, той направи няколко тласъка напред, докато не достигна доказателството за нейната невинност. Не знаеше дали ще я боли, подозираше, че щеше, но нямаше как да го предотврати. Изглеждаше му глупаво да я предупреждава за болката, това само щеше да я накара да се тревожи и стегне, той просто се потопа в нея, най-накрая позволявайки си да я почувства цялата около него.

Знаеше, че трябва да спре, за да се убеди, че тя беше добре, но в името на бог, той не можеше да спре дори и животът му да зависеше от това.

— О, Шарлот, — изстена. — О господи!

Нейното желание бе равно на неговото, бедрата ѝ се притискаха към него, устните ѝ бяха разтворени и Нед знаеше, че тя е заедно с него в удоволствие и ако е имало болка, тя бе забравена. Движенията му станаха ритмични и скоро всеки негов мускул се съсредоточи в това да не му позволи да се освободи, докато не бъде сигурен, че тя също е получила своя климакс. Бе му казвано, че не се случва често девственица да успее, но тази бе негова съпруга, неговата Шарлот и той не знаеше, дали ще може да се понася, ако не бе сигурен, че ѝ е доставил удоволствие.

— Нед — изхълца тя, дъхът и излизаше все по-бързо. Бе толкова красива, че очите му се насълзиха. Страните ѝ сияеха и той не можеше да спре да мисли: Обичам я!

Тя бе почти на прага, той можеше да го види. Той не знаеше още колко дълго би издържал да се бори срещу нуждата на своето собствено тяло за освобождение и така той плъзна ръката си надолу, пръстите му намериха онази нейна най-чувствителна пъпка плът.

Тя извика.

Той загуби контрол.

И тогава като в перфектно аранжирана хореография и двамата извиха тела един към друг в точния момент, движенията спряха,

дишането спря и просто се разпаднаха изтощени и немощни. Блажено удоволствие.

— Обичам те — прошепна той, нуждаещ се да каже думите, дори и да се губеха във възглавницата. И по-скоро почувства, отколкото да чуе нейния шепот във врата му.

— И аз те обичам.

Той се подпря на лакът, всичките му мускули протестираха срещу движението, но той трябваше да види лицето ѝ.

— Ще те направя щастлива — закле се той.

Тя му отправи вежда усмивка:

— Вече го направи.

Той помисли какво още би могъл да каже, но нямаше думи, които да изразят сърцето му, така че легна обратно, придърпвайки я към себе си докато телата им не се преплетоха в едно.

— Обичам те — повтори отново, почти засрамен от желанието си да го казва поне веднъж в минутата.

— Добре — каза тя и той можеше да усети как се смее.

Изведнъж тя стана внезапно, така че да застанат лице в лице. Тя изглеждаше развълнувана, сякаш се бе сетила за нещо удивително. Той повдигна вежда въпросително.

— Какво — попита го, — си мислиш, че правят Рупърт и Лидия сега.

— Защо да ме интересува?

Тя го удари по рамото.

— Е, добре де — въздъхна той. — Предполагам ми е интересно, след като ти е сестра, пък той ме спаси от брак с нея.

— Какво мислиш, че правят? — настоя тя.

— Нищо по-различно от нас — каза ѝ. — Ако имат късмет.

— Животът им няма да бъде лек — тъжно каза Шарлот. — Рупърт няма дори две монети, които да отърка една в друга.

— Ами, не знам — каза той прозявайки се. — Мисля, че ще се оправят чудесно.

— Наистина ли? — попита Шарлот, затваряйки очи, докато потъваше във възглавницата.

— Ммм.

— Защо?

— Ти си упорита вещица, някой да ти го е казвал?

Тя се усмихна, макар че той ни я видя.

— Защо? — повтори.

Той затвори очи.

— Не задавай твърде много въпроси, или никога няма да може да бъдеш изненадана.

— Не искам да ме изненадват. Искам да знам всичко.

Той се изсмя на забележката ѝ.

— Тогава знай едно, мила моя. Ти имаш един изключително умен съпруг.

— Така ли? — промърмори тя.

Беше предизвикателство, което не можеше да остане подминато.

— О, да. Каза той, завъртайки се, докато не се озова отново върху нея. — О, да.

— Много умен, или умерено умен?

— Много, много умен — каза съблазнително. Тялото му не бе достатъчно отпочинало за повторение, но това не значеше, че не може да я измъчи.

— Мисля, че се нуждая от доказателство — каза тя. — Аз... О!

— Това достатъчно ли е?

— О! — О! — Оооо!

ЕПИЛОГ

Седмица по-късно

— Ето къде сте била, мисис Марчбанк!

Лидия се усмихна замечтано, когато Рупърт я преведе през входа на Портмийдъу Хаус. Не беше голяма колкото Тортнън Хау, която от своя страна също не бе особено голяма и дори не бе тяхна, поне не докато чичото на Рупърт не предадеше богу дух.

Но нищо от това не изглеждаше важно. Те бяха женени, и бяха влюбени, и докато бяха заедно, нищо нямаше значение — дори и зает дом.

Още повече, чичото на Рупърт нямаше да се върне поне седмица.
— Питам — каза Рупърт като присви очи. — Какво е това?

Лидия проследи погледа му до стегнато увита кутия, стояща на масичката до входната врата.

— Сватбен подарък, може би — промърмори тя с надежда.

Той и отправи суховато изражение.

— Кой изобщо знае, че сме женени?

— Само всички вкъщи, които дойдоха да ме видят как ще се омъжа за лорд Бъруик, предполагам — те вече бяха чули за брака на Шарлот с Нед. Лидия не можеше да си представи що за слух беше това.

Вниманието на Рупърт бе вече изцяло върху кутията. С внимателно движение той освободи писмото под панделките на кутията и плъзна пръст под восъчния печат.

— Скъпо е — осведоми той. — Истинско писмо, а не евтина хартия.

— Отвори го — настоя Лидия.

Той спря за малко, колкото да й отправи обидено изражение.

— Какво мислиш, че правя?

Тя го грабна от ръцете му.

— Твърде си бавен — с алчни пръсти, тя разкъса плика и измъкна писмото от него, разгъвайки го така, че да могат да прочетат писмото заедно.

*С тази бележка ви изказвам
благодарности*

*И ви уверявам, че ще избегнете всички
банкови формалности.*

*С откраднатата булка услуга ми
направихте*

*Мой спасител се оказахте,
коя наистина обичам ми доказахте.*

*В таз кутия френско бренди има
И бонбони за вашата любима.*

*Но истинския дар в моите стихове лежи
Така че да избегнете проклятието на
лошите пари.*

*Доказателство за къща са те,
Която ваш дом наречете.*

*И скромна издръжка до живот за вас,
Защото вашето бягство съпругата си да
открива ми даде шанс.*

Желая ви щастие, здраве и любов

(жена ми ме увери, че приличала на гълъб)

Едуард Блайдън, виконт Бъруик

Няколко минути минаха преди Рупърт или Лидия да проговорят.

— Колко изключително щедро от негова страна — промърмори Лидия. — Не мога дори и да си представя, че е с толкова сериозно мозъчно поражение. Защо мислиш, е писал в рими? — тя преглътна и очите и се насълзиха. — Горката Шарлот.

Рупърт постави ръка на рамото ѝ.

— Сестра ти е направена от здраво желязо. Ще се справи.

Лидия кимна и му позволи да я заведе в спалнята, където тя напълно забрави, че изобщо има някакви роднини.

Междувременно в Мидълууд

— О, Нед, не си го направил! Шарлот постави ръка на устата си, когато той ѝ показа копие от бележката, която бе изпратил на Лидия и Рупърт.

Той вдигна рамене.

— Не можах да устоя.

— Много е щедро от твоя страна — каза тя опитвайки се да говори тържествено.

— Така си е, нали? — промърмори той. — Трябва да покажеш своята благодарност, не мислиш ли?

Тя стисна устни в опита да не се разсмее.

— Нямах никаква идея, — каза тя, отчаяно опитваща се да не показва емоция, — че си бил такъв талантлив поет.

Той помахна с ръка във въздуха.

— Римуването изобщо не е толкова трудно, веднъж като се захванеш.

— Наистина?

— Наистина.

— Колко време ти отне да напишеш тази... поема? — тя погледна към парчето хартия и се намръщи. — Макар, че изглежда ужасно нечестно спрямо Марлоу и Шекспир да го наричам така.

— Шекспир и Марлоу няма защо да се страхуват от мен...

— Да — промърмори тя, — поне това е ясно.

— ... не възнамерявам да пиша повече поеми — довърши той.

— И затова, всички ние сърдечно ти благодарим — каза Шарлот.
— Но още не си отговорил на въпроса ми.

Той я погледна лукаво:

— Задавала ли си ми въпрос?

— Колко време ти отне да го напишеш? — повтори тя.

— О, беше си нищо работа — каза небрежно. — Само четири часа.

— Четири часа? — повтори тя, задавяйки се от смях.

Очите му блестяха.

— Исках да се получи добре, разбира се.

— Разбира се.

— Няма смисъл да правиш нещо, ако не си добър в него.

— Разбира се — каза тя отново. Само това можеше да каже, тъй като той я бе обгърнал и целуваше врата ѝ.

— Как мислиш, дали бихме могли да спрем да говорим за поезия? — прошепна той.

— Разбира се.

Той я побутна към канапето.

— Може би трябва да те заплена тук и сега?

— Разбира се — тя се усмихна.

Той се отдръпна назад, лицето му бе сериозно и едновременно нежно.

— И ще ме оставиш да те обичам вечно?

Тя го целуна.

— Разбира се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.